

Η νυκτερινή αύρα ζθώα νὰ παιζῃ μὲ τὰ χρυσᾶ
σου μαλλιά καὶ διὰ σὲ τῆς εύτυχίας τὸ θέσμα νὰ
τονίζουν πάντοτε τὰ νυκτερινά πτηνά, χρυσανγῆ
όνειρα τὴν κεφαλήν σου νὰ λικνίζουν καὶ διάδημα
έξ εύτυχίας καὶ εύδαιμονίας αὐτήν νὰ στέφη.

Άγνα τὴν κάρδιαν σου νὰ πληρώσιν αἰσθήματα
καὶ στεναγμός έξ αὐτῆς ποτὲ νὰ μὴ ἔξελθῃ.

Ανθοσπάρτους καὶ ίδεωδεῖς εἰ γλυκεῖς σου ὄ-
φθαλμοὶ νὰ βλέπουν τόπους καὶ δάκρυ λύπης ποτὲ
ἀπ' αὐτῶν νὰ μὴ χυθῇ!

Έσο εύτυχής, εύδαιμων, θησαυρός αἰσθημάτων
ἀνεκμετάλλευτος. Θωμᾶς Θ. Γεράκης.

Ἐρ Σύμη τῇ 3 Ἀπριλίου 1903

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ

Ἐν χαριστοῦτες θερμῶς πάρτας τοὺς καλοὺς κάρα-
θοὺς φίλους τὸν σπενσαρτας ὅτας ἐκδηλώσωσι τὴν εἰ-
λικρινή χαρά των ἐπὶ τῷ ἀρραβώνι ἡμέρη, φρονοῦμεν
ὅτι ἐκτελοῦμεν καθῆκος ίδιαιτέρων εὐχαριστῶν πρὸς
τὴν εὐτερή φίλην Δᾶς Βεργειάρα Ενδαγγελίδου δημο-
σιεύοντες τὰς τοσούτων γλαφρῶδες καὶ μετ' ἀληθοῦς ποιή-
σεως γεγραμένας ἐπιστολὰς αὐτῆς.

Ἐρ Μακροχωρίῳ.
τῇ 1 Αὐγούστου 1903

Φιλτάτη Δεσποινίς,

Τὸ αἷσιν σύγγελμα τῆς ἡμετέρας μνηστείας μετὰ τοῦ
καλλίστου νέου κ. Ταβανιώτου μεγάλως μὲ συνεκίνησεν,
ηὐχήθην δὲ ἐν τῇ καρδίᾳ μου πᾶσαν εὐτυχίαν εἰς ἀμφο-
τέρους. Εἴθε δέ το; νὰ ἦτορος τοῦ ποτὲ τὰς ἀκάνθας του.

Γράφουσα ταῦτα εἰς ὑμᾶς, φιλτάτη, ἔχω δάκρυα εἰς
τοὺς δρθελμούς, διότι δὲν δέσμος δλοις σᾶς ἔξετίμησε, πέ-
ποιει δὲ δλίγιοι θὰ εἰσέδυσαν εἰς τοὺς θησαυροὺς τῆς γυ-
ναικείας καρδίας σας καὶ εἰδὸν τούς σπανίους ἀδάμαντάς της.
Ἡ ἡμετέρα ἐκλογὴ εἶναι δὲ τι μὲ συγκινεῖ, ιδίᾳ. Ἐξελέξατε
ἄνδρα, δύτις οὐδὲν κατὰ τὴν ἀξίαν τῆς σπανίας καρδίας
σας θὰ σᾶς ἀγαπᾷ, ἀλλὰ εἶναι καὶ εἰς θέσιν ἐσφελεῖ νὰ ἐκ-
τιμῇ ὑμᾶς. Τοπερ πηδήσατε αἰσιός; τὸ προσβλέπουν εἰς
ὑμᾶς τὰς οὐχὶ πολὺ κοινές γυνεῖκας σκόπελον. Χωρὶς νὰ
αἰματώσητε τὴν καρδίαν σας, πέπικθ, φιλτάτη, κατωρθώ-
σατε νὰ εἴρητε τὴν κλεῖδαν τῆς ἐπιγένεως "Εδέμ, τῆς εὐτυχίας
τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ἀληθεστέρας καὶ γνησιωτέρας, τῆς ὑ-
γιεστέρας καὶ εὐγενεστέρας, τῆς ἀληθοῦς ἀγάπης, τῆς ἀ-
γάπης τῆς εὐγενοῦς"; Ήτις ποτὲ δὲν δύει ἐν τῇ κανῇ πάλη
τοῦ βίου, οὕτω τρίβεται ἐν τῇ κοίταρᾳ τῶν βιωτικῶν με-
ριμνῶν.

Σᾶς συγχαίρω!... ἔστε εὐτυχής!... εἶναι δὲ μόνη
εὐχή, ητις ἐκ τοῦ βάθους τῆς καρδίας ἀνέρχεται εἰς
τὰ χεῖλημου καὶ μὲ συγκινεῖ. Τὸ εὔχομαι εἰς τὸν Θεόν,
δύτις κρίνει τὰς καρδίας; δέ της κατώρθωσε νὰ τὸν λάβῃ
ῶς ἐπαθλον τῶν ἀνθρωπίνων τοῦ βασάνων.

Σᾶς ἀσπάζομαι τρυφεράτα
δλη ἡμετέρα Βεργειάρα ΙΙ. Εὐαγγελίδου.

Ἐρ Μακροχωρίῳ
τῇ 1 Αὐγούστου 1903
εἰς Γαλατᾶ

Φίλε κ. Εμμ. Ταβανιώτη,

Μετ' εὔρρεσύνης πληρωφροῦμαι τὴν εὐχάριστον εἰδη-
σιν τῆς μνηστεύσεως; σας μετὰ τῆς δος Κορνηλίας Πρεβε-
ζιώτου. Σᾶς συγχαίρω ἐπιβάτης φυλής διὰ τὴν λεπτὴν
καὶ ἔξαιρετον ἐκλογήν σας. Εἰσθε ἀνήρ, τῇ ἀληθείᾳ, λίγην
τυχηρός, διότι ἐκ τοῦ λακεῖου τοῦ βίου σᾶς ἐλαχεν δέ μέ-
γας λαχνός, δύτις μέλλει νὰ ἔχασφαλίσῃ ἐσφελεῖ τὴν εὐδαιμο-
νίαν τοῦ βίου σας.

Σᾶς εὔχομαι πλήρη καὶ ἀνέφελον τὸν βίον πλησίον τῆς
σπανίας καρδίας, ἵνα ἔξελέξατε ὡς σύντροφόν σας. Τὸ μυ-
στήριον τοῦ ἀνθρώπου ἐπ τῷ γάμῳ, τῇ ὑποχρεωτικῇ ταύτῃ
ζωῆς τὸν διὸ, εἶναι, ὡς καὶ ἐσχάτως προφρικῶς εἰπον δι-
μην, ἢ ἀγάπην καὶ ἡ ἐκτιμήσις. Καὶ πῶς εἶναι δυνατὸν
νὰ μὴ ἀγαπᾶτε καὶ μὴ ἐκτιμᾶτε κατὰ τὴν ἀξίαν του τὴν
ἀνεκτίμητον, τὸν θησαυρόν, δην ἡ εὔνους ὑμῖν τούτη ἔρρι-
ψεων εὐτερηγένειας ἀντῆς.

Συγχαίρω ἐπίσης καὶ τὴν φιλτάτην δεσποινίδα Κερνη-
λίαν Πρεβεζίωτου διὰ τὴν ἐκλογήν της, διότι εἰσθε διάδο-
νος; κατάλληλος νὰ ἐκτιμήστε αὐτήν, ὡς διέγνων πάν-
τοτε ἐκ τῶν συνδιαλέξεών μας. Ν' ἀγαπῆτῇ γυνῇ τις εἰ-
ναι εὐκολώτερον πολὺ ἥν νὰ ἐκτιμηθῇ κατὰ τὴν δξίαν της.
Ἡ ἡμὴ τιμαλφῆς φίλη ἔσχε τὴν τύχην νὰ εύρῃ διπλῶν
εἰς τὸ πρόσωπόν σας ἐκτιμητήν.

Σᾶς εὔχομαι τὸν βίον εὐδαιμόνα, τὴν δόδον σας διμαλήν μὲ
τὸ γλυκὸν μέλλημα ἐκεῖνο τῆς εὐτυχίας καὶ εὐπραγίας τῆς
μεγαλοφυοῦς γυναικός, ἵνα τὴν τύχην ἥ Ημέρα καὶ σᾶς ἐρ-
πιστεύεται.

Εὔχομαι ἐν οὐ σμικρῷ χρόνῳ νὰ μοι ἀναγγείλητε δτὶ
διάδονος τηναψε δι' ὑμᾶς τὰς διάλατους του δάδας.

Χαίρετε!
διατελῶ μετὰ πάσης τιμῆς
Βιργ. ΙΙ. Εὐαγγελίδου.

Ο ΝΕΟΣ ΠΑΡΘΕΝΩΝ

Δεκαήμερον φιλολογικῶν περιοδικῶν.—Ἐτος—Β'.
—Ἐν Ἀθήναις.—Διευθύντρια καὶ ίδιαιτήτης, Μα-
ρίνα Κ. Φιλιππίδου. Συνδιευθύντρια, Βιργειάρα ΙΙ.
Εὐαγγελίδου.—Συνδρομή προπληρωτέας ἐν "Ελλάδε
δρ. 5. Ἐν τῷ ἔκατερικῷ φρ. χρ. 6.

Μετὰ χαρᾶς χαιρετίζοντες τὴν ἔκδοσιν τοῦ «Νέου Παρ-
θενῶν», εὐχόμεθα δπω; ἀθρόως περιβάλη αὐτὸν ἢ ἐκτί-
μησις τοῦ δημοσίου τόση μᾶλλον, καθ' ὅσην λίαν εὐρή-
μα; ἀνὰ τὸν φιλολογικὸν ἥμαν κόσμου τυγχάνουσας γνω-
σταί ἀμφότεραι αἱ συνδιευθύντριαι αὐτὸν δεσποινίδες, ἃς,
προσφίλετες ἀλλως τε φίλας ἥμαν, ἀπὸ καρδίας συγχαίρομεν.

Τύποις Γ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΔΟΥ
Κουρσούμ-Ιάτρ. ἀριθ. 3

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ» ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ

ἀριθ. 8 — Μπακτσὲ-Καποῦ — ἀριθ. 8

Ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ εύροντες εἰς τιμᾶς ἐκτάκτως
συγκαταβατικάς, φωτογραφικὰ μηχανάν γεωτάτων καὶ τελειοτάτων
συστημάτων, ἀμερικανικά, ἀγγλικά καὶ γαλλικά.

Φάρμακα, χάρται καὶ ἄπαντα τὰ φωτογραφικὰ εἰδή τῶν ἀρέ-
στων προελεύσεων καὶ εἰς τιμᾶς λέσχη ἐπωφελεῖς.

Πλάκες ἰδιαιτέρας παρασκευῆς Θ. ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ

Μεγέθη	4	1/2	X	6	3	Γρ.	ἡ δωδεκάς
	6	1/2	X	9	4	1/2	»
	9		X	12	8	»	»

Πλουσιώτατη συλλογὴ στερεοσκοπικῶν εἰκόνων πρὸς 60 παρ.
ἐκάστη καὶ μὲ ἰδιαιτέρας συμφωνίας διὰ τοὺς ἀγοράζοντας μεγά-
λας ποσότητας. Ήλεκτρικά συσκευαί, τηλεσκόπια, δέοπτρα, κτλ.

Οδηγίαι διὰ φωτογραφίαν παρέχονται δωρεάν εἰς δόλους

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΤ ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΤ

283—Μεγάλη ὁδὸς τοῦ Πέρα—283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνου κ. Ν. Ἀν-
δρειωμένου συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τῆς
τε πρωτευόσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπειθυμεύοντων νὰ φωτογρα-
φηθῶσιν.

Απαράμιλλος καλλιτέχνης διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν.
Ἀνδρειωμένου, οὓς ἡ σπανία εἰδικότητος ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.

Η ΑΜΠΕΛΟΣ
ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΔΙΥΛΙΣΕΩΣ
KONIAK
Σ. καὶ Η. καὶ Α. ΜΕΤΑΞΑ
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Προμηθευταὶ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων
τῆς Α. Β. Γ. τοῦ Διαδόχου

καὶ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Σερβίας

Τὸ μόνον προϊὸν τοῦ εἰδούς του τὸ χαῖρον παγκόσμιον φήμην, ἀπόδειξις ἀψευδῆς τὰ 7 Βασιλικὰ
παράσημα καὶ τιμητικὰ διακρίσεις 7 καὶ τὰ
35 ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ 35

καὶ τελευταῖς τὸ αὐτ. παράσημον Ὀσμανὶ δ'. τάξεως

Γενικὸν Γραφεῖον δι' ὅλην τὴν Τουρκίαν
9—Ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γάλατα—9

ὅπο τὴν διεύθυνσιν τοῦ γεν. ἀρτιπροσώπου καὶ πληρεξούσιου
Χ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΣΑΓΙΑΝΝΗ

ΣΗΜ. Η ἔκτακτος υπόληψις, ἡς ἀπολαύει δικαιώς τὸ ἄγνὸν
προϊὸν τοῦ ἐν Πειραιεῖ ἐργοστασίου τῶν ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΕΤΑΞΑ

μαρεκίνησε πολλοὺς ν' ἀλλαξῖσι καὶ τὰ δόνόματά των καὶ ν' αὐτοκληθῶσι Μεταξᾶδες. Ἐπειδὴ δὲ
ἀνεφάνησαν συνονθυλεύματα (δῆθεν τῶν κονιάκ) ψευτομεταξάδων τούτων, πρὸς ἀποφυγὴν παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. καταναλωταὶ νὰ ζητοῦν τὴν ἐναντὶ φιάλην μὲ ταῖναν φέρουσαν πιστοποίησιν
τουρκιστὶ, ἐλληνιστὶ καὶ γαλλιστὶ, περὶ τῆς ΓΝΗΣΙΟΤΗΤΟΣ τοῦ KONIAK ἡμῶν τοῦ χημικοῦ τῶν ἀνακτόρων Κ. Α. ΣΥΓΓΡΟΥ ὡς καὶ τὰς σφραγίδας καὶ τὴν ὑπογραφήν τού. Η ταῖνα
ἀρχεται ἀνωθεν τῆς ἐτικέτας, φθάνει μέχρι του λαιμοῦ τῆς φιάλης, καλύπτει τὸ καψύλιον καὶ εἰναι
τριγυρισμένη μὲ ἑτέραν ταῖναν, φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν μας.

Ζητεῖτε λοιπὸν πανταχοῦ τὸ πανομοιότυπον τῆς ἔναντι φεάλης
καὶ ἐφιστᾶτε τὴν προσοχήν σας ἐπὶ τῶν ὑπογραφῶν.

Συνιστῶμεν θερμῶς τὸ ἄνωθεν προϊὸν εἰς τὰς οἰκογενείας.

ΕΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ Ἐν Κων)πόλει 10—20 Αύγουστου 1903 ΑΡΙΘ. 12—13

ΒΟΞΠΟΡΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ

ΤΗΣ ΕΙΤΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ, ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

"Ἡ Ἰριγέρεια ἐρ Αὐλίδι τοῦ JEAN MORÉAS (ὑπὸ Κορνηλίας Δ. Πρεβεζίωτου). — Θεοφάρεια (ὑπὸ Κωνστ. Παλαμᾶ). — Σ εὸν τερο τοῦ Άρριβα (ὑπὸ N. Βασιλειάδου). — Σ τοὺς εὐτυχεῖς ἄρρενας Έμμ. Ταβανιώτου καὶ Κορνηλίας Α. Πρεβεζίωτου τοίημα (ὑπὸ Σευλ. Σπεράντζα). — Τὸ ἐρ Κῶ Άσκηπιεῖτον (ὑπὸ Θαμύριδος). — Τὸ μιθιστόρημα ἐρὸς συλήγον, μιθιστορία πρωτότυπος (ὑπὸ Βιργίνιας Εὐάγγελίδου). — Σὰρ δαίμων τοίημα (ὑπὸ Κλεάνθους Βασαρδάκη). — Ήραχεῖται παρατηρήσεις εἰς τὴν Ιστορίαν τῆς Ἑλλ. γλώσσης (ὑπὸ PLACIDO BIANCO). — Διο μάτρα καὶ δύο λέρρα, ποίημα (ὑπὸ Στεφάνου Μαρτζώκη). — LÉON TOLSTOI: Πόση γῆ χρειάζεται εἰς τὸν ἀνθρώπον, δέηγμα (ὑπὸ Σωκρ. Σαριεζεζένη). — Ἡ Προκοπηΐα γυνὴ (ὑπὸ Προκοννησίου). — Νεκρολογία. — Ποιλλὰ καὶ διάφορα: Επιφυλλίς: B. A. Στέρρ Τὸ ἔγχιημα τοῦ Αλεξίου μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ ρωσικοῦ (ὑπὸ Δ. Φεστέρη).

Διευθυνταί { ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

23 ἀρ. Γαλατᾶ Κουρσούμ-χάν ἀρ. 23

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ
εύκοσαετής ἐπιτυχία

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ και ΕΦΑΡΜΟΓΗ τεχνητῶν δόδοντων μετ' ἀπαραμβλου ἐπιτυχίας, κατὰ τὰ νεώτερα, τελειότερα και ἀσφαλέστερα συστήματα.—ΘΕΡΑΠΕΙΑ ριζικὴ τῶν πασχόντων δόδοντων εὐλων δυσσομίας και οἰσοδήποτε νοσήματος τοῦ στόματος.—ΕΚΡΙΖΩΣΙΣ τῶν σεσηπότων δόδοντων και ρίζων ἀνευ τοῦ παραμικροῦ πόνου, διὰ τῆς γρήσεως ἀνωδύνου ὑγροῦ.—ΔΕΧΕΤΑΙ καθ' ἔκαστην εἰς τὸ ἐν Νεοχωρίῳ τοῦ Βοσπόρου δόδοντος τρεῖν του. Τὴν Δευτέραν και Πέμπτην ἀπὸ τὰς 7—11 τουρκιστί, ἐν τῷ φαρμακείῳ τοῦ κ. Ἀνδρέα Μυρίδου δόδος Οὐζούν Τσαρσῆ-Μπασῆ, ἀρ. 307—309.

ΔΕΡΜΟΦΙΛΟΝ

Ἄπαντες γνωρίζομεν ποσον τὰ εἰς νεᾶσσοντα χαρίεντα πρόσωπα παραγόμενα ἔξανθήματα και ρήγματα καταστρέφουσι τὴν φυσικὴν τρυφερότητα τοῦ προσώπου. Οἱ νέοι και πρὸ πάντων αἱ νέαι, περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν διαφύλαξιν τῆς φυσικῆς τρυφερότητος τοῦ σώματος αὐτῶν φροντίζοντες δι' αὐτὴν ὅτον φροντίζουν και διὰ τὴν σωματικὴν εὐεξίαν. Καὶ ἀληθίως, ἀν και τὸ ἔχειν πρόσωπον ὡραῖον και σώμα τρυφερὸν εἶναι δῶρον τῆς φύσεως και τὸ προσπαθεῖν δυμας διὰ τὴν διαφύλαξιν και προσαγωγὴν τῆς ὡραιότητος εἶναι ἀπότελεσμα φιλοκαλίας και ὑγιεινῆ ἀνάγκη. Ή μας λακή και τρυφερὰ ἐπιδερμίς τοῦ προσώπου, ἐκτιθεμένη εἰς τὰ δριμέα φύχη, τὰς χιόνας και τοὺς ἀνέμους τοῦ χειμῶνος, εἰς τὴν φλοιγερὰν θερμοκρασίαν και κόνιν τοῦ θέρους και εἰς ἑτέρας ἐπιδράσεις φυσικῶν φαινομένων, σκληρούνται και διαρρήγνυται, προσταμβάνει ἴσχρουν χρῶμα και θέαν ἐρρυτιδωμένην και δυστάρεστον. Αὐτὴ ἡ κατάστασις ἐκτὸς τῆς δυστάρεστου ἐπιδράσεως της ἐπὶ τῆς φυσικῆς χάριτος τοῦ προσώπου, παράγει φλοιγάτεις, αἴτινες ἐνυχλοῦσι τὸν ἀνθρωπὸν εἰς ὑπέρτατοι βαθμόν. Αν και ὑπάρχουσι πολλαὶ ἀλοιφαί, ἔλαια και δρυζοκρίνεις διὰ τὴν καταπλέμησιν τῶν τοιούτων φλοιγώσεων, καθὼς παραδέχονται οἱ δωκιμάσαντες αὐτά, μερικῶν μὲν ἡ ἐπίδρασις εἶναι προσωρινή, ἀλλα δε ἀπεδειχθησαν ἀνθυγειενά. Σύνελόντες εἰπεῖν μέχρι τῆς σήμερον δὲν ὑπῆρχε παρασκεύασμα φαρμακευτικὸν ἐλεύθερον πάστης καυτικῆς ἐπιδράσεως, ἔξαλεῖρον και προλαμβάνον πάσταν δερματολογικὴν πάθησιν τοῦ προσώπου. Ἰδού λοιπὸν τὸ «Δερμόφιλον», ἔργον περιφανῆς τῆς ἐπιστήμης και τῆς φαρμακευτικῆς τέχνης και καρπὸς βαθείας και διαρκοῦς παρατηρήσεως και ἔξετάσεως, εἶναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα και κατέχον ἀπάτας τὰς προρρηθείσας θεραπευτικὰς ἰδιότητας. Τὸ ἀπαράμιλλον τοῦτο φάρμακον ἔξαλεῖρει δόλοτελῶς και ρίζικῶς τὰ ρήγματα και τὰς ρυτίδας τὰς παραγομένας ἐπὶ τῶν θηλῶν τῶν μαστῶν, τὰς ρυτίδας τὰ ἔξανθήματα και τὰς φλοιγώσεις τοῦ προσώπου και τὰς κηλίδας τὰς παρατηρουμένας ἐπὶ τῶν διαφόρων ἔξωτερικῶν ὁργάνων τοῦ προσώπου, παρέχει τρυφερότητα εἰς τὴν ἐπιδερμίδα και χρῶμα ώραιον, διαφανὲς, ἔχον τὴν φυσικὴν λευκότητα τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. Τὸ «Δερμόφιλον» κατέχει και εὐώδιαν λίαν εὐχάριστον και ὡς προλαμβάνον πάσαν πάθησιν τῆς ἐπιδερμίδος, εἶναι κατάληλον και διὰ διαρκῆ χρήσιν. Τρόπος χρήσεως Διὰ τὰ ἔξανθήματα και τὰ τοιούτου εἶδους οἰδήματα τῆς ἐπιδερμίδος ἀλείφεται διὰ σπόγγου ἢ διὰ τῆς παλάμης τῆς χειρός. Μετὰ τὸ ξυράρισμα τοῦ προσώπου, ἀντὶ τῆς χρήσεως τῶν ὄδατῶν τῆς «Κολωνίας», ἀτίνα οὐδὲν ἀλλο εἰσὶ παρὰ καθαρὸν οἰνόπνευμα, ὑπὸ διαφόρους ἐπόφεις εἶναι προτιμοτέροις ἢ χρήσις τοῦ «Δερμοφίλου», δπερ, ἐκτὸς τῆς ἀντισηπτικῆς αὐτοῦ ἰδιότητος οὐδεμίαν καυτικὴν ἰδιότητα ἔχει. Διὰ τὴν ἔξαλεψιν τῶν κηλίδων και τοῦ μελαφοῦ χρώματος τοῦ παραγομένου ἔξι ἡλιακῆς ἐπιδράσεως, ἀρκεῖ τὸ «Δερμόφιλον» διὰ τουλπανίου ἐλαρρῶν τριβόμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου. Οταν διαρκῶς κάμνῃ τις χρῆσιν τοῦ «Δερμοφίλου» ἀρκεῖ νὰ ὑγραίνεται τὸ πρόσωπον δι' αὐτοῦ. Διὰ ἀναιμίεως δύο κοχλιαρίων τοῦ καρέ ἐκ τοῦ «Δερμοφίλου» ἐντὸς ἡμίσεως πετηρίου διάστημα παράγεται ἀντισηπτικὸν φάρμακον, δπερ καθαρίζει και λευκάνει τοὺς ὄδοντας. Τὸ ρηθὲν μῆγμα τοῦ «Δερμοφίλου» λαμβανόμενον ὡς γαργάρα καθ' ἔκαστην πρωτίαν εἶναι προτιμότερον δλων τῶν δόδοντοκόνεων και δόδοντοσλοιφῶν.

Μοραδικὴ ἀποθήκη και πώλησις: Φαρμακείον «ΧΑΜΑΗ» ἐρ Πόλει δόδος Βεζετζιλέρ,
και ἐρ Γαλατᾶ κατάστημα μυροποιοῦ Ιωσήφ «ΥΣΣΑΡ», δόδος Τούρελ ἀριθ. 32

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις > 60
Ἐν τῇ ξένῃ φραγ. κρ. 15
Ἐξάμπνοι κατ' αναλογίαν.

Πληρωμαὶ και αιτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ο κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητής.

Η

ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαι προπληρόνονται ἐπὶ ἀποδείξει φερούσῃ τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλου και τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἐπέρου τῶν Διεύθυντῶν.

Διεύθυνταί: ΚΟΡΝΗΑΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

«Οἱ παόσσομαι τὰς λάριτας ταῖς Μούσαις συγκαταμηνύνει, ἥδισταν συντιγιαρ.» Εὐρ. Ἡρ. Μαΐν. Σε. 673—5

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις και τῷ ἔξωτερικῷ ἀξεύτημοις συνδρομηταὶ τῆς «Ιζισπορές» οἱ καθυστεροῦντες μέχρι τοῦδε τὰς συνδρομάς των, ὅπως σπεύσωσιν ἡ ἀποστέλλωσιν αὐτὰς λαμβάνοντες ὑπὸ διάμυκα του, η Ἰφιγένεια ἐρ Αὐλίδι, τὸ συγκεντρώσαν ἀκράτητον τοῦ κοινοῦ τὸν θευματισμὸν διὰ τε τοῦ νευρώδους και ἀρρενωποῦ τῶν στίχων κάλλους, τῆς λαμπρᾶς διεξαγωγῆς και τῆς ἀρχαιοπρεποῦς ἐν γένει ύφης και χαρακτῆρος, ἀτινα και ἐκρίθησαν ἀντάξια αὐτοῦ τοῦ θεσπισίου Εύριπίδου, τοῦ ἀρχαίου και πρώτου τῆς Ἰφιγένειας ἐρ Αὐλίδι πατρὸς και δημιουργοῦ.

Εἰς πρώτην λοιπὸν ἐντύπωσιν, παρὰ τὸ αἰσθημα τῆς χαρᾶς, τὸ ἀναχθρώσκον ταχέως ὡς ζωγόνος και γλυκεῖα φιλόξενος ἐπὶ τῇ τιμῇ, ἦν περιρανῶς δ' Ἐλλην ποιητῆς περιεποίησεν εἰς τὸ Γένος ἐν τῷ παγκοσμίῳ ἐκείνῳ τῆς θεάτρου ἔργα ώραῖα και ἐκλεκτά, ἀπεχώρησεν ἔνθους, ἀκόμη δὲ πλαταγεῖ ἀνὰ τὰς παγκοσμίας ἡχούς η φήμη τοῦ μεγάλου θειάμβου τοῦ ποιητοῦ, δοτις δι' ἀριστοτέχνιδος χειρὸς ἀνέστησεν ἐπὶ τῆς παριστηνῆς σκηνῆς τοὺς εὐσταλεῖς ἡμιθέους και τὰς εὐπέπλους τῆς λατρευτῆς ἀρχαιότητος ἡρωδίας λαλοῦντας και δρῶντας ὡς ἐμπρέπει εἰς ἡμιθέους και ἡρωας.

Γνωστὸν διτί ὑπὸ τὸ φευδώνυμον Jean Moréas πασίγνωστος ἀνὰ τὴν παγκόσμιον φιλολογίαν περιφανῆς ποιητῆς εἶναι ἔλλην τὴν ἔθνικότητα καλούμενος Παπαδιαμαντόπουλος, ἐγκατεστημένος ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν Παρισίοις, δου και ἔγραψε γαλλιστὶ τὰ διασημότερα ἔργα του.

Ἡδη ἀπὸ τοῦ 1886 ἡγέτης γενόμενος τῆς σχολῆς τῶν συμβολιστῶν, ἐδημοσίευσε κατὰ την πενιχράν σύγχρονον φιλολογίαν μας κληροδοτῶν εἰς αὐτὴν τοὺς πολυτίμους αὐτοῦ ἀδάμαντας, ἀλλὰ προσέθηκεν αὐτοὺς ἐκεῖ δου δὲν ὠφειλεν, εἰς τὸν τεράστιον κολοσσὸν τῆς γαλλικῆς φιλολογίας.

Ἀληθῶς δικαίως φαίνεται ἐκ πρώτης ὅψεως ἐπιπίπτουσα η μομφὴ αὐτῆς κατὰ τοῦ Ἐλληνος ποιητοῦ. 'Αλλ' ἀρά γε δὲν θὰ ἡτο δικαία και ἔνστασις τις κατ' αὐτῆς;

Ἐξηγούμεθα. 'Αρά γε ὁ ἐμπνευσμένος φάλτης

τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀρμονίας, θην ὡς ἔφραστον Ὁρ-
φέως λύραν αἰσθάνεται μουσικῶς θροοῦσαν ἐν τῇ
πτερωτῇ του ψυχῆ, ἀν διέμενεν ἐν Ἐλλάδι, θὲ ή-
δύνατό ποτε νὰ φθάσῃ εἰς τὰ περίβλεπτα ὑψη
τῆς ἐπιτυχίας καὶ τῆς δόξης, ὅπου σήμερον ἀνήρθη;
Θὲ ήδύνατό ποτε νὰ καλλιεργήσῃ ἔχυτὸν καὶ τὸ
τάλαντόν του ἐρχόμενος εἰς τόσῳ στενὴν προσω-
πικὴν σχέσιν καὶ ἐπαφὴν πρὸς τὰ ἀθάνατα προϊ-
όντα τῆς τέγυνης δλων τῶν αἰώνων;

"Ισως τότε τὸ θεῖον τάλαντον, δι' οὐ ἐπροικί-
σθη, ἔξεγερθὲν κατὰ τὴν πρώτην νεότητα ὑπὸ τὸ
μάγον κλίμα καὶ τὰς ἴστορικὰς τῆς χώρας αὐτοῦ
ἀναμνήσεις, θὰ ὡχρία καὶ θὰ ἔφθινε κατόπιν ὑπὸ¹
τὴν μαρασμώδη ἐπήρεισν τῶν πικρῶν ἀπογοητεύ-
σεων, αἰτινες περιβάλλουσι τὸν βίον τοῦ "Ελληνος
λογίου, θὰ ἔδει δὲ ἀνχαιρισθῶς ποτὲ πρὶν ἢ παρα-
γάγῃ ἔργα κάλλους καὶ τελειότητος τόσον ἔξτησον,
ἵτις εἶναι συνήθως ἀπόρροια οὐχὶ μόνον τῆς ἐν
τῷ βάθει τῆς ποιητικῆς ψυχῆς ἐνοικούσης ἀρμο-
νίας, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἡρέμου καὶ ἡδέος λυρισμοῦ, ὃν
γεννᾷ ἐν αὐτῇ ἡ γαλήνη τοῦ θιωτικοῦ περιβάλ-
λοντος.

Ἐλέχθη πάντοτε ὅτι ἡ ὀδύνη εἶναι ἡ ριπή; ἡ χρησιμεύουσα πρὸς ἀνάφλεξιν τοῦ πυρὸς τῆς ποιητικῆς ἐμπνεύστεως. 'Αληθῶς ναί, ὅταν ἡναὶ μετρία καὶ βραχεῖα ἐν τῇ ζωῇ. 'Αλλ' ὅταν ἡ ἀτυχία ὑπερβῇ τὸ μέτρον ἐν αὐτῇ καὶ αἱ μικραὶ καὶ ταπειναὶ δυστυχίαι τοῦ καθ' ἡμέραν βίου ἐπικλωθόμεναι ἐπ' ἀλλήλας κατ' ἀπιστεύτους συμπτώσεις μετ' ἀπιστεύτου ἐμμονῆς, καθιστῶσι τὸν βίον ὄλον ἐν διηνεκές καὶ ἐκνευριστικὸν δυστύχημα, ὅταν ἀπανταχοῦ ὁ ὄργιζων σκότος μόνον δυσμενές καὶ ψύχη καὶ ἀλγη κυοφορεῖ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν μας, οὐδαμοῦ δὲ ἀκτίς αἰθρίας διαγελᾷ, τότε ποῦ θέλετε ἡ εὔθυρπτος κατὰ μείζονα λόγον τῆς εὐαίσθησίας αὗτῆς ποιητικὴ ψυχὴ ν' ἀντλήσῃ τὴν ζωπυροῦσσαν αὐτὴν πνοὴν καὶ τὸ θεῖον ἴδινικὸν τὸ δεικνύειν αἰτῇ τὰ υπέρτατα κάλλη; 'Η μετρία αὕρα ἀναρριπίζει τὴν φλόγα τοῦ φωτός, ἀλλὰ τὸ σύνοντος ὁ λυτσώδης ἄνεμος. Τὸ ἴδινικόν, ὅπερ ἔτει-φυγεῖς ἡ πρόνοιας ἔταξεν, ὅπως προπορεύηται πάντοτε τῶν βημάτων τοῦ ποιητοῦ τοῦ βαδίζοντος, κατόπιν του μὲ τετραμένας χειράς, ἵνα τῷ δεικνύῃ τὸν δρόμον τοῦ οὐρχνοῦ, ἀποσβέννυται καὶ ἔκλει-πει ὄλοτελῶς ὡς φασματωδεῖς καὶ φρεūδον ἐνδιλμοῖ,

ὅταν ἡ πεζοτάτη πραγματικότης πυκνώσῃ περὶ
αὐτὸ ἀπελπιστικῶς τὴν παχυλήν καὶ ατυγνήν
αὐτῆς νύκτα.

Καὶ ἐ ήμέτερος ποιητῆς ἀπῆλθε νέος ἐκ τῆς πατρίδος του φέρων ἐν τῇ φχντασίᾳ του ἀνεξιτήλως ἀποκρυπταλλωμένον εἰς ὄνειρώδη εἰκόνα τὸν γαλανὸν αὐτῆς οὐρανὸν μὲν τὰ ροδίζοντα νέφη καὶ τὸν ἀτραπηβόλον ἥλιον, τὸ σαπφείρινον τοῦ Φαλήρου κύμα καὶ τὰ λατρευτὰ λείψυνα τοῦ κλασικίσμου.

Καὶ μὲ τὸ νοερὸν τοῦτο ἐφύδιον, τὸ χρησιμεῦον
ώς πρωτόγονον κύτταρον ἐν τῇ δημιουργικῇ αὐ-
τοῦ φυντασίᾳ εἰσαχθεῖς εἰς κόσμον πολυδαστάλον,
ὅπου τὸ πνεῦμα κέκτηται εὑρεῖν τὴν δρᾶσιν
καὶ δύνχται ν' ἀντεπετάσῃ τὰς πτέρυγας εἰς ὅρ-
ζοντας ἀχανεῖς, τὸν δὲ ἴδιωτικὸν βίον τοῦ λογίου
δὲν περιβάλλουσι τοσαῦται καὶ τοικῦται ἀπογο-
τεύτεις, ἀλλὰ γλυκεῖα γῆθική καὶ ὄλική ἀνταμοιβή
φωτίζει καὶ θερμαίνει φυιδρῶς τὸ περβάλλον του,
ἡδυνήθη ὡς ὑψιπετῆς ἀετός νજ ἔχρθη εἰς τὰ
νέφη καὶ νὰ κατίδη τὸν κόσμον καὶ τὴν τέχνην
ἐκ τῆς ἀστοῦνσης πειωπῆς.

Μὴ λοιπὸν ἐλέχφρως τῷ ἐπιφρίπτωμεν τὴν μομφήν μας.

Δέν σκοπούμεν διά τῶν γραμμῶν τούτων νὰ προτρέψωμεν πάντας τοὺς Ἔλληνας λογίους, ὅπως ἔγκαταλείποντες τὴν γενέτειραν καὶ τὴν πάτριον γλώσσαν, ἐν ᾧ ὁ Πλάστης ἔταξεν αὐτοὺς πολυπαθεῖς ἀλλ' εὐγενεῖς «μάρτυρας τῆς μελάρης» ἀνυπετάσωτιν τὰ ιστία αὐτῶν πρὸς τὴν ζένην καὶ ἔγκαταστῶσιν ἐκεῖ καὶ εἰς αὐτὴν ἀφιερώσωσιν ἐφεζῆς τὴν γραφίδα τῶν.

'Απ' ἐναντίκς ποθοῦμεν μάλιστα ὅπως ἐν εἰλικρινεῖ ἀδελφικῇ χειροψίᾳ ἐνισχύσωμεν αὐτοὺς εἰ δυνατόν, εἰς τὴν ἀνδρείαν ἐμμονὴν ἐν τῷ εὔκγει αὐτῶν τούτῳ ἀγῶνι, ἐν ᾧ καὶ μόνῳ ἔγκειται τὸ καθῆκόν των. Αλλ' ἀφίνομεν ἄλγους καὶ διαμαρτυρίας κραυγὴν κατὰ τῆς συγγρόνου κοινωνίας, ητις διὰ τῆς καταπτώσεως τῶν ἡθῶν, διὰ τῆς ἐθνοκτόνου ξενομαζής καὶ τῆς ἐκπαιδευτικῆς ἐπιπολαιότητος, αἰτίνες συσσωματούμεναι ὡς τρικέφαλος ἔχοινα λυμαίνονται αὐτὴν δηλητηρίας, τοσούτῳ φέρονται πικρὸν καθιστᾶς τὸν βίον τῶν οἵων τῆς ἐλληνικῆς Μούσης, τοσαύτας ἀπομαρτυρεῖς καρδίας καὶ τοσαῦτα σθεννύει τάλαντα, ἃτινα

Θεόντως ἀκλλιεργούμενα εἰς ἄλλας εὐτυχεστέρας τῆς ὑφηλίου μεριδάς, θὲ παρῆγον προϊόντα οὐχ τυχαῖα, ἀλλ' ἵσως λίγην περβλέπεται.

‘Οποιον ἄλγος ! . . . Ἐκ τῶν περιφερόντων δει-
νῶν μας δὲν θ' ἀνακύψωμεν ἀρά γε ποτέ ; καὶ
δὲν θὺ διώμεν ἀρά γε καὶ ήμεις εὔτυχη, διαφο-
στέφη καὶ δακτυλοδεικτούμενη παγκοσμίως τὰ
τέκνα τὰ σήμερον πολυπατή τῆς ἔθνικῆς ήμῶν
Μουσῆς ;

ΚΟΡΝΗΑΙΑ Α· ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

I

Σ' ἐσέρα ποῦ μπροστά μον ἀπλώθηκες, ὃ γέρα
ἀβίσσων, ἀρθος τῷρ ἀφρῷρ καὶ τῷρ χυμάτων,
σ' ἐσέρα ποῦ τὰ πάρτα ἐρωτοχτυπημέρα
μ', διάροιχτη σὲ δέχτηκας τὴν ἀγκαλιή των!

*Σ' ἐσὲ τὰ σπάταλα σκορπίσματα, ὃ παρθέρα,
πάντα, καρπῶντες καὶ μύρων καὶ θυμιαμάτων,
οὐ ἐσέρα ή μουσικὴ τοῦ κόσμου, ὅλο σ' ἐνέρα
τῆς καρδιᾶς μου ἡ καρδιὰ καὶ τὰ σμα τῶν ἀσμάτων.*

**Ἐσύ ἀγαπᾷς, ἐσύ τοεῖς, ἐσύ θυμᾶσαι! καὶ πρὶν ἐσὲ ξαρολῶ στὴν ρυχτιὰ τοῦ κόσμου, μὲ τῆς μητέρας μον Ἑλλαψές τὴν ὅλην ἐμπορός μον-*

Μὲ τὴν δικήν σου ἥρθα σεδρ κόσμο τὴν λατρεία,
δὲρ ξέρω ποιῶ εἴται τὸ ὄρεμά σου, κ' ἔκραξά σε
αγὺντο χολυπτήδος τῆς ἀράτης. Μαρασία!

11

Σ' ἀμάκι ἀπ' ἀστροπλούμστα σύρτδ παγώρια
τῷν πόθων ή θεὰ δείχνεται σενδ λαὸν της,
περπράει, ἀλαλαγμὸς καὶ σπαραγμὸς τῆς ριότης,
καὶ πίσω της τραβάει τὰ δεκογετώ μουν τροφία.

*Γίρηκαν κόσμος, γίραρε ζωὴ τὰ χώρια,
καὶ πλάσαν τὸ κορμὸν καὶ τὸ συλλογισμόν της,
καὶ ἀκάρω στὸ δασιδέκ τὸ μέτωπό της
φωλιάζουν, ἄγρια πουλιά, τὰ καταφόρια.*

Τοῦ κάκου τὸν ἄγρων ὀρείσων τὸ παλάτι
τὸ δρόμο της γῆς αὐτὴν ἀπὸ χρυσάφι ὑψών.
— ἔτα διαμαρτοκάμωτο στὴν μέσην θούρην.

Περάει, περάει μεσ' ἐράστροφάρταστο ἀμάξι,
ἀρ ἀπὸ ποιὸ θεϊκὰ χρυσόνειρα χορτάη
έγει τυρίδει τὸ παλάτι τὰ κυττάκι !

'Er 'Athήrātē Κωστῆς Παλαμᾶς

Κωστής Παλαμᾶς

ΣΤΟΝ ΤΑΦΟΝ ΤΟΥ ANNIBA προχθεσινή ἐκδοσιμή μου

Εἶμεθα τρεῖς ἔφιπποι εἰς τὴν ἐκδρομήν μας.
Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἡ Ἀρετσοῦ προσφέρει εἰς τοὺς
ξένους; της τὰς περισσοτέρας καλλονάς της. Κα-
τάφορτοι εἴνε αἱ ἄμπελοι ἀπὸ τὰς δυνομαστὰς στα-
φυλά, της καὶ αἱ ἑλαῖς διεσπαρμέναι ἐδῶ καὶ
ἔκει μὲ ποικίλα ἄλλα δένδρα διγυρόφουσι· θελ-
ητικὰς πραπινάδας καὶ γοητευτικὴν ἀναδενδράδα.
Πολλοὶ εἰνε οἱ ἐπισκέπται τῆς Ἀρετσοῦς κατ'
ἔτος, ὅλιγοι θμως ἐπισκέπτονται τὸν διάσημον τά-
φον, ὅστις ἔγκλειει τὰ ὄστα τοῦ μεγάλου στρατη-
λάτου τῆς Καρχηδόνος, τὸν ὄποιον ἐτρόμαξεν ἡ
Ρώμη καὶ ήσυχάζει εἰς τὴν ἐργμίαν του τὸ χῶμα
τῆς Ἀνατολῆς.

Οι σύντροφοί μου ήσαν έντόπιοι, ό κυνηγός Δημήτριος καὶ δ Κώτσο-κάλφρος. Καὶ οἱ δύο εὐχαρίστως μὲ συνωθευταὶ διηγύμενοι μοι πόσοι κατὰ καιρούς περιηγηταὶ ἦλθον καὶ ἐπισκέφθησαν μὲ περιέργειαν τὸν τάφον. Ήγχωριστούμην πολὺ νὰ τοὺς ἀκούω μὲ τὰ συνεχῆ θυμηστικά των, ὥσαν τι νὰ ἔχουν ἡ μεγάλαις πέτραις, ἀς ἐξήταζον, ἀφοῦ δὲν εἶχον γράμματα, οὔτε ἡσαν σκαλισταῖ, καὶ τι νὰ ἦν ἀρε γε αὐτὸς ὁ Ἀννίθες εἰς τὸσον πληθος μεγάλων στρατηγῶν ὥστε ἀκόμη νὰ δοξάζεται; Καὶ αἴφνης εἰς τὴν καμπὴν τῆς ἀμπέλου δύο τοκλαπετεινοὶ προσβάλλουν ἀπὸ ἐν δένδρον. Πρὸν προσθήσω καλὰ νὰ τοὺς ἀντιληφθῶ, τὸ τουφέκι ἐκρότησε δίς. Καπνὸς μοῦ ἔφερε τῆς πυρίτιδος τὴν μυρωδιὰ καὶ τὰ δύο πλουμιστὰ πουλιὰ παρρησαλεύοντα τὰς λαβωμένας πτέρυγας ἐπιπτον κατὰ γῆς τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου. Τρία βήματα προχωροῦμεν καὶ ὁ Δημήτριος σημαδεύει πάλιν. Τὴν φορὰν αὐτὴν σκοτόνει συκοφᾶ, δλοιπράσινο πουλί, πλασμένο διὰ στόλισμα Ἰσας, ὃς ὅμως δι' ἓνα βάρβαρο φάγωμα. Ἐξακολουθοῦμεν τὸν δρόμον μας, ἀφίνομεν ὅπισω τὸ εὔμορφο χωριό Παληῷκαστρο, τελειώνομεν τὰ σύνορα τῶν ἀμπέλων καὶ δενδροφυτεῶν, χωροῦμεν ἀνηφορικῶς πρὸς τὸ μέρος τῆς ὑποδιοικήσεως Γκέθζας καὶ εἰμεθή εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὑψηλοῦ καὶ γυμνοῦ βράχου, τοῦ βοάγου τοῦ τάφου.

Ἐδώ δὲν στολίζουσι πρασιάν, οὔτε πουλιά πε-

τούν ἀπὸ τὰ δένδρα. Οἱ ὄριζων εἶνε φτλακρός. Ἐ-
ρεθίζομεν τὰ ἄλογά μας καὶ τροχάδην ἀνηργόμεθα
τὰς πλευράς του βουνοῦ, τὰς ὄποιας ποὺ καὶ ποὺ
ὅργονει ἀτμαίνων καὶ ἡλοκῆς ὁ ζευγηλάτης.
Ἐπὶ τέλους ἀνήλθομεν. Πρὸς ἀνατολὰς διεγράφει
τὰς καμπυλωμένας γελαστὰς ἀκτὰς του ὁ κόλ-
πος τῆς Νικομηδίας καὶ πρός δυσμάς προβέλλουν
ὑπόχλωμαί αἱ Πριγκηπόντοι. "Ολη ἡ ὁροσειά
τῆς Γιάλοβχς εἶνε ἐμπρός μας. "Απλετος ὄριζων
καὶ ἀνοικτὴ ἡ ἀγκάλη τῆς θαλάσσης, ἐξ ἣς
μὲ πολλὴν χάριν χάνονται μέσα εἰς χάδια τὸ ἀ-
κρωτήριον τῶν Τούζλων καὶ ἐξ ἄλλου τὸ Δισκε-
λεσι. Στρέφω ὅπισα μου καὶ βλέπω τὴν πρατινέδα
τῆς Γκέζχας στολισμένην μὲ δύο καταλεύκους
μιναρέδες καὶ κάτωθι τὸ παλαὶον φρούριον του
Παλαιοκάστρου, τὸ ὄποιον ἀφῆκεν ἐποχὴν ἀλη-
σμόνητον εἰς τὰς τελευταίας σελίδας τῆς Βιζαν-
τινῆς αὐτοκρατορίας. Εἰχε τόσην καλονήν ἡ φύσις,
τόσην γοητείαν ὥστε, ἐλησμόνησα περὸς στιγμὴν
τὸν ιστορικὸν τάφον. "Εφερον τὰ βλέμματα δεξιῶς
καὶ ἀριστερᾶς καὶ ἀνέπνεον βαθέως τὸν θρωματώ-
δη ἀέρα. Οἱ σύντροφοι μου ἐκάθητον παρέκειν
κατασκούμενοι.

"Οταν συνῆλθον, προσῆχλεν ἐνώπιόν μου ἐπι-
βλητικὸς ὁ μέγας τάφος. Τὸν ἀποικιαλό μέγαν, δι-
δοτι ἥδη ἐπὶ δισχλιαῖς ἔτη συγκρήτει τοῦ κόσμου
καὶ τῆς ιστορίας τὴν μνήμην. Οὐδὲν ἄλλο ἔξω τῆς
δόξης ἔχει. Δύο παμπάλαια κυπρίσσια χονδρὸς καὶ
κουφωμένα, εἶνε τὸ μὲν εἰς τὰ πόδια, τὸ δὲ εἰς
τὴν κεφαλὴν. Δύο πετροὶ δύθυγώνιοι, λοξὰ τε-
θειμέναι κενταὶ χωσμέναι ἐμπροσθέν των καὶ μία
σειρὰ πετρῶν μικρῶν χαράττει γύρω τὸ μνῆμα.
Καμμία ἐπιγραφή, κανέναν ἐπιτύμβιον. Τὰ μεγάλα
γεγονότα δισταγταὶ ὡς κελοσσός ἐν τῷ κόσμῳ χ-
καταπαύστως ζῶντα καὶ ὄμιλούντα μὲ τὴν γλωσ-
σαν τῆς παγκοσμίου ιστορίας. Η ἀνθρώπινος φρον-
τις εἶνε περιττή. Ἐξηπλωθην παρέκει καὶ ἔθυσα
τὸν νοῦν μου εἰς ἀναπόλησιν μισολησμονημένης
ιστορίας. Ενεθυμήθην πῶς ὁ Ἀννίβας ἀπὸ τὴν
πατρίδην του Καρχηδόνα ἐξ Ἀφρικῆς, παρηκολού-
θησεν εἰς ἡλικίαν ἐννέα ἑτῶν τὸν πατέρα του Ἀ-
ριλικα πολεμοῦντα ἐν Ισπανίᾳ καὶ πῶς προσῆλθε
τὸ παιδίον ἐκεῖνο μὲ ἐπιμονὴν πρὸ του βωμοῦ, ἵνα
δρκισθῇ μέχρις ὑστάτης ἀναπνοῆς μίσος ἀσπονδον
κατὰ τῆς μεγάλης Ρώμης. Πῶς είκοσιτριετῆς κα-

τόπιν ἀνεκηρύχθη ἀρχιστράτηγος τῆς Καρχηδόνος
καὶ κατώρθωσε νὰ κατακτήσῃ τὴν Ισπανίαν, νὰ
ὑποδουλώσῃ τὴν μεσημβρινὴν Γαλλίαν καὶ νὰ δι-
ελθῃ μὲ πρωτάκουστον θάρρος καὶ ἀνδρείαν τὰς
"Ἀλπεῖς". Η διάβασις αὕτη τὸν ἀπηθανάτιστον μὲ
ὄλην τὴν σοβαρὰν τοῦ στρατοῦ του ἀπώλειαν. Ἐ-
κατὸν χιλιάδας στρατοῦ εἴχε παραλάβει καὶ εἰ-
κοσιπέντε χιλιάδες τῷ ἀπέμενον, καὶ αὐτοὶ ἀπὸ
ἀνθρώπους ἀποσκέλετωμένους. Ενεθυμήθην δύμας
πῶς μὲ τὸν ὄλιγον αὐτὸν στρατὸν ὡς κεραυνὸς ἐ-
πέπεσε κατὰ τῆς Ρώμης καὶ μὲ χίλια τεγχέσματα,
μὲ ἀναριθμότους παγίδας κατέστρεφεν ὅλους τοὺς
ὑπάτους καὶ τοὺς στρατοὺς τῆς Ρώμης, πῶς
προϊώρησεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἔφθασε πρὸ αὐτῆς
τῆς αἰώνιας πολεως μὲ ἀδάμαστον ταχύτητα καὶ
νίκος, ἐν μέσῳ ἔχθρου καὶ ἔνου λχοῦ καὶ ἐπὶ τέ-
λους ἡ ναγκάσθη ἀπὸ ἀχαριστίν καὶ ἀνόητον βρα-
δύτητα τῆς πατρίδος του ν' ἀφῆσῃ τὸ στάδιόν
του ἐδῶ καὶ νὰ σπεύσῃ εἰς σωτηρίαν ἐκείνης. Ενε-
θυμήθην τὸν πολιτικὸν του νοῦν πάσον σωτηρίως
συνεβούλευε, δυστυχῶς μικταίως, τοὺς συμπατριώ-
τας του νὰ κλείσωσι τότε εἰρήνην μὲ τοὺς ρωμαί-
ους καὶ πῶς, νικήθεις τελευταίως, ὅπως καὶ προοι-
ωκήστο, ἐκήτητεν αὐθίς νὰ εὐεργετήσῃ τὴν πατρί-
δα του καταδικάστες ἐκεῖτὸν εἰς φυγήν. Ἐκτὸτε
μετά πολλὰς περιπλανήσεις ἀνὰ τὴν Συρίαν,
ὅπου ἐζήτησεν αὐθίς νὰ ἀνάψῃ τὸν πόλεμον
κατὰ τῆς Ρώμης, κατέλητησεν εἰς αὐτὸν ἐδῶ
τῆς Βιθυνίας τὸν τόπον. Καὶ ὅταν ἡ δίψα τῆς
Ρώμης ἐζήτησε τὸ αἷμά του πάρα τὸν βασιλέως
τῆς Βιθυνίας, τότε ὁ Ἀννίβας κατέφυγε εἰς αὐτὸν
τὸ βουνό, τὸ ὄποιον δεσπόζει δῆλης τῆς θαλάσσης
καὶ ὅλης τῆς πεδιάδος, μίκην ὥραν μακράν τῆς
Ἀρεσοῦς, μεταξὺ Γκέζχας καὶ Παλαιοκάστρου,
μὲ πλήρη βρυσθυμίαν, φυγάς δῶλο τοῦ κόσμου,
ἀζενος εἰς δῆλα τὰ μέρη, καταδιωκόμενος πκντα-
χόθεν κατὰ πόδας καὶ ἀναστενάξας ἀπεφάσισε νὰ
τερματίσῃ τὴν ζωὴν του. Ο παιδικός του δρόκος
ὅτι μέχρι τελευταίας πνοῆς θὰ ἔρεται τὸ μῆσος
κατὰ τῆς Ρώμης ἐμενε στερρός πάντοτε πρὸ των
ὅρθαλμῶν του. Καὶ τώρα νὰ παραδοθῇ; Ἡτο
τώρα ἐζήκοντα τριῶν ἑτῶν. "Ἄλλ' αἱ κακουχίαι του
πολέμου, ἡ καθημερινὴ καὶ φοβερὰ ἔντασις του
ποσοῦ του, τὰ πικρά καὶ ἐπανειλημένα ποτήρια,
ἄτινα ἐπιει παρὰ τῶν μοχθηρῶν καὶ ἀντιπάλων

συμπατριωτῶν του εἶχον ἐνωρίτερον δαμάσῃ τὸ
σῶμά του. Καὶ ἀπηλπισμένος τώρα ἔξαγει τὸ δηλη-
τήριον, διπερ ὑπὸ τὸν δικτύολιον αὐτοῦ εἶχε κρύψει
καὶ αὐτοκτονεῖ. Τὰ δύο αὐτά μεγάλα κυπαρίστασια,
οὐτωσὶ γιγάντια, δεικνύουν τὸ μνῆμά του.

Εἶχεν δὲ νοῦς μου διατρέξῃ ὅλην αὐτὴν τὴν σει-
ρὰν τῆς τύχης τοῦ μεγάλου στρατηλάτου, διτανοί
σύντροφοί μου μὲ ἐπλησίασαν. Μὲ παρεκάλεσαν
νὰ τοῖς εἴπω ποιος ἦτο αὐτὸς ὁ Ἀννίβας, καὶ τοῖς
διηγήθην ὅλιγα τινὰ περὶ χύτου. Τότε δὲ παρε-
τήρησα ὅτι ὑπὸ τὴν μίαν πέτραν, ὑπῆρχεν ἐν πανὶ
κρυμμένον. Ο Κώτσος κάλφας ἔξετάζει καὶ εὐρί-
σκει ἐν κάταστρῳ μανδήλι. Τίνος νὰ εἴναι; Μα-
κρόθεν ἔξηκολούθει τὴν δργωσίν του διθωμανὸς
ζευγηλάτης. "Οταν δύμας εἰδεν, διτι ἔξετάζομεν
τὸ μανδήλι ἐτρέξε πρὸς ἡμᾶς φωνάζων:

— Κύριοι ἀφῆτε τὸ μανδήλι εἰς τὴν θέσιν του.
"Εγένησεν ἡ ἀνεψιά μου καὶ τὸ μικρό της ἀν-
φερέσῃ τὸ μανδήλι αὐτὸν στὸ κεφάλι, μὲ τὴν χάρι
τοῦ τάφου τούτου, θὰ μεγαλώσῃ μὲ καρπὸν
θὰ γενῇ γερὸ παληκάρι, σιδηροκέφαλο.

— Εσεβάσθημεν ἀμέσως τοῦ χωρικοῦ τὴν πρόλη-
ψιν. Καὶ ἐγὼ τὸν ἡρώτησα:

— "Εχουν δλοι στὸ χωριό σας αὐτὴν τὴν συ-
νήθεια;

— "Ἄ! δλοι ἀμα γεννήσουν παιδί ἀρσενικό.

Οι σύντροφοί μου δύμας ἀρχισαννὰ καταβαίνωσι
τὸν λόφον καὶ ἐγὼ τοὺς ἡκολούθησα. Πρὶν φθά-
σωμεν εἰς τοὺς πρόποδας ἐνας λαγώδης ἐπήδησεν
ἀπὸ τὰ χαμόκλαδα τοῦ κάμπου πρὸς τὸν ἐνήροφον.
Ο Δημήτριος ἀρπάξει ἀμέσως τὸ τουφέκι, μὲ δὲν
ἐπρόθασε. "Ἡτο μακράν. Περίλυπος διτυχῆς ἀ-
νεφώνησε:

— "Ά! ποῦνε τώρα τὸ σκυλί μου, ποῦσαι, Φλώρα
μου;

Καὶ ἐγὼ ἐλαχτάρησα στὰ γέλοια. Μὰ μοὶ λέγει.

— Γελᾶς, κύρι γιατρέ, μὰ ὁ λαγώς δὲν εἴνε
διὰ γέλοια

— Καὶ ἐγώ ἐζακολουθῶν τὰ γέλοιά μου ἀπήντησα:

— Καὶ πῶς δχι; "Οτανεὶς τὸν ἰδιον τόπον εἰρί-
σκει κανεὶς λεοντοκέρδους νεκροὺς διὰ νὰ θυμάζῃ
καὶ γείτονας μ' αὐτοὺς λαγοὺς διὰ νὰ σκοτώῃ,
διτανεύσκη τὰ δύο ἀκρο, τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν δει-
λίαν ταύτοχρόνως, δὲν εἴναι, διὰ τὰ πράγματα τοῦ
κόσμου, νὰ ξεκαρδίζεται κανεὶς ἐτα γέλοια;

N. Βασιλειάδης
Φαράριος.

ΣΤΟΥΣ ΕΥΤΥΧΕΙΣ ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

ΕΜΜ. Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΟΥ ΚΑΙ ΚΟΡΝΗΛΙΑΣ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

Κι' ἔσταθη μεγαλόπρεπα ἡ χρυσωμένη Μοζάρ
κι' εἴπε. «Σᾶς δένω τὴν καρδιὰν πρωτηνῆς ανοθῆς
καὶ πάρετε τὸ δρόμο σας μὲ τὴν καρδιᾶς τὴν λύρα,
γὰ φάλετε τὸ ἀτέλειωτο τραγοῦδι τῆς ζωῆς».

ΤΟ ΕΝ ΚΩ ΑΣΚΛΗΠΙΕΙΟΝ

Συνοδὸν ἐνας μόνον εὔρον ἐν τῇ νήσῳ προθυιο-
ποιηθέντα νὰ μὲ συνοδεύσῃ ἀσμένως, τὸν κ. Φλιπ-
πον Τσακόνγλου, νεαρὸν καὶ φερέπιδα σπουδαστὴν
τῆς ιατρικῆς ἐπιστήμης. Τὸ Ασκληπιεῖον ἀνεκα-
λύφθη κατὰ τὰς ἀνασκαφάς, ἂς ἐνήργητεν ἐκεῖσε
κατὰ τὸν παρελθόντα Μάρτιον ἡ Γερμανικὴ Ἀρ-
χαιολογικὴ Εταιρία. Ο τόπος τῶν ἀνασκαφῶν
ἀπέχει ὑπὲρ τὴν ὥραν τῆς πόλεως καὶ κείται Ν.
Δ. ταύτης πλησίον μικροῦ χωρίου Κερμεκέ κα-
λούμενου ἐπὶ λόφου τερπνοῦ καὶ δενδροφύτου ύ-
ψοψμένου περὶ τοὺς 150 πόδες ὑπὲρ τὴν ἐπιφά-
νειαν τῆς θαλάσσης, ἐπιστέφεται δὲ διὰ τοῦ Ἀ-
σκληπιείου, διπερ μετὰ τοῦ της Ἐπιδαύρου καὶ
Περγάμου ἀπετέλουν τοὺς λαμπροτέρους ναοὺς
τῆς Αρχαίας Ἐλλάδος τοὺς τετιψημένους ἐπ' ὁ-
νόματι τοῦ θεοῦ τῆς ίασεως. Υπῆρχον πολλοὶ ἀνά
τὴν ἀρχαίαν ναοὺς τοῦ Ασκληπιοῦ, ως
ἀναφέρει ὁ Παυσανίας, ἀλλ' ὁ σπουδαιότερος ὅ-
λων ἦτο ὁ τῆς νήσου Κω, περιώνυμος ἄλλως τε
καὶ διὰ τὴν ιατρικὴν παρ' αὐτῷ Σχολὴν τῶν Α-
σκληπιαδῶν.

Τὸ ἀσκληπιεῖον ἔχει τοιαύτην περίπου ἀποψίν.
Περὶ τὰ μέσα τοῦ λόφου εὑρηνται δύο παραπλήσια

ρχες ἀναβάθμιρων. Κάτω τοῦ πρώτου ἀναβάθμου τοῦ ἀριστεροῦ διαμερίσματος διήκει χάνδαξ μικρὸς ἐκτισμένος διὰ κοίλων κεράμων, δι' οὗ διέρχεται ὕδωρ, οὗτος ἡ πηγὴ εὑρηται εἰς τὴν ἑτέραν πλευράν τοῦ λόφου, καὶ διὰ τετραγώνων λίθων κατασκευασμένη κενονικῶς ἐξ βάθους τεσσάρων ἥως πέντε ποδῶν.

Ἡ προεξοχὴ τοῦ δεξιοῦ διαμερίσματος φέρει ἐν τῷ μέσῳ ἡμικύκλιον χῶρον ἔνθα εὑρίσκετο ἡ θυμέλη κατὰ πᾶσαν πιθανότητα. Μεταξὺ τῶν διαμερίσμάτων τούτων διήκει κλίμαξ μαρμαρίνη ἀνακαλυφθεῖσα οὐχὶ ἐν καλῇ καταστάσει καὶ φέροιται διὰ τεσσαράκοντα καὶ ὅκτὼ βαθμίδων εἰς τὴν κερυρήν τοῦ λόφου, ἔνθα εὑρίσκεται ὁ κυρίως ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Οὗτος ἀποτελεῖ ὄρθογώνιον παραλληλεπίπεδον πρὸς 12 περίπου μέτρων καὶ ἔχει τὸ ἔδφος ἐπεστρωμένον διὰ λευκοτάτων μαρμάρων διατηρουμένων ἐν καλλίστῃ καταστάσει.

Ο κυρίως ναὸς φέρει ἐν καὶ μόνον ἀναβάθμον ἐκ μαρμάρου καλῶς διατηρουμένου. Τὸ ὑψίς τοῦ ναοῦ δὲν δυνάμεθα νὰ ὑπολογίσωμεν, καθ' ὃτι αἱ ἀνασκαφὲι εἰσέτι δὲν ἔφερον εἰς φῶς κίρινας· λείφαντα μόνον ἐπιστηλίων διασώζονται λαζευτὰ ἐν μικροῖς τετραγώνοις τοίχοις 30 ὥς ἔγγιστα ἐκατοστῶν τοῦ μέτρου. Ἐν τῷ κυρίως Ἀσκληπιείῳ εὑρέθη μαρμάρινος Ἀγία Γράπτεα, οὐχὶ ἐπεμεμελημένη, ἢτις στηρίζεται ἐπὶ κιονοκράνου ἀκαλαισθήτου ἐπεξεργασίας καὶ φέροντος δι' ἀγιογραφικῶν χαρακτήρων τὰς λέξεις Ἰησοῦς Χριστός, ὡς συνήθως ἐν ταῖς ἐκκλησίαις. Ἐκ τούτου εἰκάζεται, λίαν πιθανῶς, ὃτι οἱ πρώτοι χριστιανοὶ μετέτρεψαν τὸ Ἀσκληπιείον εἰς Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν. Αἱ ἀνασκαφὲι, αἵτινες θὰ ἔξακολουθήσωσι καὶ ἐφέτος ἔτις φέρωσι πολλὲ εἰς φῶς, διότι τοιχός τις ἐκτεινόμενος ἀπὸ τῆς βάσεως τοῦ Ἀσκληπιείου φαίνεται διήκων εἰς μεγάλην ἑκτασιν. Παρὸ τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τοῦ ἀσκληπιείου εὑρηται κολεοί, ἐν οἷς εὑρέθησαν καὶ τινὰ ὅστα. Οἱ τάφοι οὗτοι ἦσαν ἀσθενῶν, οἵτινες προσήργυντο πρὸς θεραπείαν καὶ ὡν οὐκ ὀλίγοι βεβαίως ἀπέθνησαν.

Ἐναντὶ τοῦ λόφου ἐκτείνεται μικρὴ πεδιάς ἀπλήγουσα εἰς τὴν θέλασσαν. Οὐδόλως παράδοξον ἐάν διώρυξ, ὡς ἡ τῆς Ἐφέσου ἀπολήγουσα παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου ἡγε πρὸς τὴν θίλασσαν, καθημένην γωνίαν τοῦ κάπου, ἐνῷ μὲ ἐνόμιζε λεύγας μακρέν, καθημένην ὡς ἔκνουν μὲ ἐν βιβλίοις

έμνημονεύσαμεν, φαίνεται ἔχουσα συνέχειαν, ἵνα θὰ φέρῃ εἰς φῶς ἡ περιτιέρω ἔξακολούθησις τῶν ἀνασκαφῶν. Τοῦτο εἶναι ἀπλὴ προϋπόθεσις, ἵνα θὰ δικαιολόγησῃ, ἵνα διαφεύσῃ ἡ ἀνασκαφὴ. Εἴναι δὲν τοῦ λόφου, καὶ διὰ τετραγώνων λίθων κατασκευασμένη κενονικῶς ἐξ βάθους τεσσάρων ἥως πέντε ποδῶν.

Ἡ προεξοχὴ τοῦ δεξιοῦ διαμερίσματος φέρει

ἐν τῷ μέσῳ ἡμικύκλιον χῶρον ἔνθα εὑρίσκετο ἡ θυμέλη κατὰ πᾶσαν πιθανότητα. Μεταξὺ τῶν διαμερίσμάτων τούτων διήκει κλίμαξ μαρμαρίνη ἀνακαλυφθεῖσα οὐχὶ ἐν καλῇ καταστάσει καὶ φέρονται διὰ τεσσαράκοντα καὶ ὅκτὼ βαθμίδων εἰς τὴν κερυρήν τοῦ λόφου, ἔνθα εὑρίσκεται ὁ κυρίως ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Οὗτος ἀποτελεῖ ὄρθογώνιον παραλληλεπίπεδον πρὸς 12 περίπου μέτρων καὶ ἔχει τὸ ἔδφος ἐπεστρωμένον διὰ λευκοτάτων μαρμάρων διατηρουμένων ἐν καλλίστῃ καταστάσει.

Ο κυρίως ναὸς φέρει ἐν καὶ μόνον ἀναβάθμον ἐκ μαρμάρου καλῶς διατηρουμένου. Τὸ ὑψίς τοῦ ναοῦ δὲν δυνάμεθα νὰ ὑπολογίσωμεν, καθ' ὃτι αἱ ἀνασκαφὲι εἰσέτι δὲν ἔφερον εἰς φῶς κίρινας· λείφαντα μόνον ἐπιστηλίων διασώζονται λαζευτὰ ἐν μικροῖς τετραγώνοις τοίχοις 30 ὥς ἔγγιστα ἐκατοστῶν τοῦ μέτρου. Ἐν τῷ κυρίως Ἀσκληπιείῳ εὑρέθη μαρμάρινος Ἀγία Γράπτεα, οὐχὶ ἐπεμεμελημένη, ἢτις στηρίζεται ἐπὶ κιονοκράνου ἀκαλαισθήτου ἐπεξεργασίας καὶ φέροντος δι' ἀγιογραφικῶν χαρακτήρων τὰς λέξεις Ἰησοῦς Χριστός, ὡς συνήθως ἐν ταῖς ἐκκλησίαις. Ἐκ τούτου εἰκάζεται, λίαν πιθανῶς, ὃτι οἱ πρώτοι χριστιανοὶ μετέτρεψαν τὸ Ἀσκληπιείον εἰς Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν. Αἱ ἀνασκαφὲι, αἵτινες θὰ ἔξακολουθήσωσι καὶ ἐφέτος ἔτις φέρωσι πολλὲ εἰς φῶς, διότι τοιχός τις ἐκτεινόμενος ἀπὸ τῆς βάσεως τοῦ Ἀσκληπιείου φαίνεται διήκων εἰς μεγάλην ἑκτασιν. Παρὸ τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τοῦ ἀσκληπιείου εὑρηται κολεοί, ἐν οἷς εὑρέθησαν καὶ τινὰ ὅστα. Οἱ τάφοι οὗτοι ἦσαν ἀσθενῶν, οἵτινες προσήργυντο πρὸς θεραπείαν καὶ ὡν οὐκ ὀλίγοι βεβαίως ἀπέθνησαν.

Ο κυρίως ναὸς φέρει ἐν καὶ μόνον ἀναβάθμον ἐκ μαρμάρου καλῶς διατηρουμένου. Τὸ ὑψίς τοῦ ναοῦ δὲν δυνάμεθα νὰ ὑπολογίσωμεν, καθ' ὃτι αἱ ἀνασκαφὲι εἰσέτι δὲν ἔφερον εἰς φῶς κίρινας· λείφαντα μόνον ἐπιστηλίων διασώζονται λαζευτὰ ἐν μικροῖς τετραγώνοις τοίχοις 30 ὥς ἔγγιστα ἐκατοστῶν τοῦ μέτρου. Ἐν τῷ κυρίως Ἀσκληπιείῳ εὑρέθη μαρμάρινος Ἀγία Γράπτεα, οὐχὶ ἐπεμεμελημένη, ἢτις στηρίζεται ἐπὶ κιονοκράνου ἀκαλαισθήτου ἐπεξεργασίας καὶ φέροντος δι' ἀγιογραφικῶν χαρακτήρων τὰς λέξεις Ἰησοῦς Χριστός, ὡς συνήθως ἐν ταῖς ἐκκλησίαις. Ἐκ τούτου εἰκάζεται, λίαν πιθανῶς, ὃτι οἱ πρώτοι χριστιανοὶ μετέτρεψαν τὸ Ἀσκληπιείον εἰς Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν. Αἱ ἀνασκαφὲι, αἵτινες θὰ ἔξακολουθήσωσι καὶ ἐφέτος ἔτις φέρωσι πολλὲ εἰς φῶς, διότι τοιχός τις ἐκτεινόμενος ἀπὸ τῆς βάσεως τοῦ Ἀσκληπιείου φαίνεται διήκων εἰς μεγάλην ἑκτασιν. Παρὸ τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τοῦ ἀσκληπιείου εὑρηται κολεοί, ἐν οἷς εὑρέθησαν καὶ τινὰ ὅστα. Οἱ τάφοι οὗτοι ἦσαν ἀσθενῶν, οἵτινες προσήργυντο πρὸς θεραπείαν καὶ ὡν οὐκ ὀλίγοι βεβαίως ἀπέθνησαν.

Ο κυρίως ναὸς φέρει ἐν καὶ μόνον ἀναβάθμον ἐκ μαρμάρου καλῶς διατηρουμένου. Τὸ ὑψίς τοῦ ναοῦ δὲν δυνάμεθα νὰ ὑπολογίσωμεν, καθ' ὃτι αἱ ἀνασκαφὲι εἰσέτι δὲν ἔφερον εἰς φῶς κίρινας· λείφαντα μόνον ἐπιστηλίων διασώζονται λαζευτὰ ἐν μικροῖς τετραγώνοις τοίχοις 30 ὥς ἔγγιστα ἐκατοστῶν τοῦ μέτρου. Ἐν τῷ κυρίως Ἀσκληπιείῳ εὑρέθη μαρμάρινος Ἀγία Γράπτεα, οὐχὶ ἐπεμεμελημένη, ἢτις στηρίζεται ἐπὶ κιονοκράνου ἀκαλαισθήτου ἐπεξεργασίας καὶ φέροντος δι' ἀγιογραφικῶν χαρακτήρων τὰς λέξεις Ἰησοῦς Χριστός, ὡς συνήθως ἐν ταῖς ἐκκλησίαις. Ἐκ τούτου εἰκάζεται, λίαν πιθανῶς, ὃτι οἱ πρώτοι χριστιανοὶ μετέτρεψαν τὸ Ἀσκληπιείον εἰς Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν. Αἱ ἀνασκαφὲι, αἵτινες θὰ ἔξακολουθήσωσι καὶ ἐφέτος ἔτις φέρωσι πολλὲ εἰς φῶς, διότι τοιχός τις ἐκτεινόμενος ἀπὸ τῆς βάσεως τοῦ Ἀσκληπιείου φαίνεται διήκων εἰς μεγάλην ἑκτασιν. Παρὸ τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τοῦ ἀσκληπιείου εὑρηται κολεοί, ἐν οἷς εὑρέθησαν καὶ τινὰ ὅστα. Οἱ τάφοι οὗτοι ἦσαν ἀσθενῶν, οἵτινες προσήργυντο πρὸς θεραπείαν καὶ ὡν οὐκ ὀλίγοι βεβαίως ἀπέθνησαν.

Ο κυρίως ναὸς φέρει ἐν καὶ μόνον ἀναβάθμον ἐκ μαρμάρου καλῶς διατηρουμένου. Τὸ ὑψίς τοῦ ναοῦ δὲν δυνάμεθα νὰ ὑπολογίσωμεν, καθ' ὃτι αἱ ἀνασκαφὲι εἰσέτι δὲν ἔφερον εἰς φῶς κίρινας· λείφαντα μόνον ἐπιστηλίων διασώζονται λαζευτὰ ἐν μικροῖς τετραγώνοις τοίχοις 30 ὥς ἔγγιστα ἐκατοστῶν τοῦ μέτρου. Ἐν τῷ κυρίως Ἀσκληπιείῳ εὑρέθη μαρμάρινος Ἀγία Γράπτεα, οὐχὶ ἐπεμεμελημένη, ἢτις στηρίζεται ἐπὶ κιονοκράνου ἀκαλαισθήτου ἐπεξεργασίας καὶ φέροντος δι' ἀγιογραφικῶν χαρακτήρων τὰς λέξεις Ἰησοῦς Χριστός, ὡς συνήθως ἐν ταῖς ἐκκλησίαις. Ἐκ τούτου εἰκάζεται, λίαν πιθανῶς, ὃτι οἱ πρώτοι χριστιανοὶ μετέτρεψαν τὸ Ἀσκληπιείον εἰς Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν. Αἱ ἀνασκαφὲι, αἵτινες θὰ ἔξακολουθήσωσι καὶ ἐφέτος ἔτις φέρωσι πολλὲ εἰς φῶς, διότι τοιχός τις ἐκτεινόμενος ἀπὸ τῆς βάσεως τοῦ Ἀσκληπιείου φαίνεται διήκων εἰς μεγάλην ἑκτασιν. Παρὸ τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τοῦ ἀσκληπιείου εὑρηται κολεοί, ἐν οἷς εὑρέθησαν καὶ τινὰ ὅστα. Οἱ τάφοι οὗτοι ἦσαν ἀσθενῶν, οἵτινες προσήργυντο πρὸς θεραπείαν καὶ ὡν οὐκ ὀλίγοι βεβαίως ἀπέθνησαν.

Ο κυρίως ναὸς φέρει ἐν καὶ μόνον ἀναβάθμον ἐκ μαρμάρου καλῶς διατηρουμένου. Τὸ ὑψίς τοῦ ναοῦ δὲν δυνάμεθα νὰ ὑπολογίσωμεν, καθ' ὃτι αἱ ἀνασκαφὲι εἰσέτι δὲν ἔφερον εἰς φῶς κίρινας· λείφαντα μόνον ἐπιστηλίων διασώζονται λαζευτὰ ἐν μικροῖς τετραγώνοις τοίχοις 30 ὥς ἔγγιστα ἐκατοστῶν τοῦ μέτρου. Ἐν τῷ κυρίως Ἀσκληπιείῳ εὑρέθη μαρμάρινος Ἀγία Γράπτεα, οὐχὶ ἐπεμεμελημένη, ἢτις στηρίζεται ἐπὶ κιονοκράνου ἀκαλαισθήτου ἐπεξεργασίας καὶ φέροντος δι' ἀγιογραφικῶν χαρακτήρων τὰς λέξεις Ἰησοῦς Χριστός, ὡς συνήθως ἐν ταῖς ἐκκλησίαις. Ἐκ τούτου εἰκάζεται, λίαν πιθανῶς, ὃτι οἱ πρώτοι χριστιανοὶ μετέτρεψαν τὸ Ἀσκληπιείον εἰς Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν. Αἱ ἀνασκαφὲι, αἵτινες θὰ ἔξακολουθήσωσι καὶ ἐφέτος ἔτις φέρωσι πολλὲ εἰς φῶς, διότι τοιχός τις ἐκτεινόμενος ἀπὸ τῆς βάσεως τοῦ Ἀσκληπιείου φαίνεται διήκων εἰς μεγάλην ἑκτασιν. Παρὸ τὴν ἀ

ὅς, τις ὑπέφερον δι' ἐκείνην, ἀλλ᾽ ἂν μὲν ἡγέπα απαρχμειώτως, δὲν ἦτο πλέον ἡ ἴδια. Ἐξ ἄπαντος τὸ εἰδύλλιον μας δὲν θ' ἔνεγκε. Ἐρχίνετο διι εἴχε λαζής διὶ παγκός.

— Τὸ σάββατον θέλεις νὴ ἐπιβίβασθῶμεν;
τῇ εἰπον. Ἀτμόπολοιον ἀποπλέει δικὰ Μασσαλίαν.
Ἐχεις δύο ἡμέρας ὅπως ἐτοιμασθῆς. Ἀς φύγω-
μεν, Ἐλλην.

Τὴν νύκτα ἐλείνην ἡ σύζυγός μου δὲν ἤδυνήθη
νὰ εὔρῃ τὸν ὑπνον· περιεστρέφετο ἐν τῇ κοίτῃ
καὶ τὴν ἥκουσαν στενάζουσαν, πνίγουσαν εἰς τὰς
σινδόνας τοὺς λυγμούς της. Ἡ ἐπομένη τὴν ηὔρεν
ἐντελῶς παρηλλαγμένην ἐν τῇ παρουσίᾳ μου δύ-
μως ἐφάνετο ἥρεμος. Ἀνυθροήτας τὴν ἔγκατέ-
λειψα ὅπως μεταβῶ εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐπιδοθῶ εἰς
τὰς ἔτοιμαστας τῆς ἀνχωρήσεώς μας. Ἐτακτο-
ποίησα τὰς ὑποθέσεις μου, ἐπεκύρωσα τὰ ἔγγραφά
μας καὶ ἐπέστρεψα ἀργά εἰς τὴν ἔπαυλιν. Βύρον
τούς ὑπηρέτας μεταφέροντας τὰς ἀποσκευές μας.
Ἐσπευσα πκρά τῇ "Ελλη καὶ τὴν κατησπάσθη.
—Ἐτελείωσα ὅλας τὰς ὑποθέσεις μου, τῇ εἶπον,
αὕτιον δύναμαι νὰ τοι ἀφιερώσω ἓλοκληρον τὴν ἡ-
μέραν μοι, ἀφοῦ μεθαύριον ἀπεγύόμεθα.

Τὴν νύκτα ἀφυπνίσθην ἀπὸ κλαυθρούς συνεχόμενους. Ἡ Ἑλλη ἐγκατέλιπε τὴν κλίνην, καὶ ὅπως μή με ἐνοχλῇ ἔζηπλωθή ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντρου καὶ ἐστέναζεν. Ἀφυπνισθεὶς ἐντρομός τὴν ἡρώτησα τί εἶχε, καὶ μετὰ πολλὰς ἐρωτήσεις μὲ εἰπεν ὅτι εἶδεν σνειρον κακόν, ώς νὰ ἔχωριζόμεθα διαπαντός. Τὴν διεβεβλώσα ὅτι ή φαντασία της τὴν ἐπλάνα καὶ ἡθέλησε νὰ τὴν παραμυθήσω, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐμὴ ψυχὴ ἥρχισε νὰ καταλημβάνηται ὑπὸ

δέους καὶ ἔσπευσα νὰ τῇ εἶπω:

— Αὔριος, θὰ λήξουν πλέον ὅλα αὐτά. —
— Ναι, θὰ λήξουν πλέον, ἐπανέλαβε πενθίμως.

Τοιαύτας θωπείας τὴν ἐπεδαψίλευσα ὥστε ἐπρχύνθη τὴν ὑπεχρέωις υὲ κοιμηθῆ: τῇ ἔκλειστα μὲ φιλήματα τὰ βλέφαρα καὶ τὴν ἔζωρκισα ν' ἀποδίξει τὸ μετρῦσα αὐάλην παραπλεύσα.

Τὴν ἐπομένην ἐφίνη ἡρεμωτέρᾳ· τῇ ἡστειεύθην
διὰ τοὺς νυκτερὸν νοῦς φόβους τῆς προσπαθῶν νὰ τὴν
ψυιδρύνω, καὶ μετέθην εἰς τὸν κῆπον ὅπως δρέψω
ἄνθη δι' αὐτήν. Ἐκάστην πρωτένην ἐγειρόμενος ἐ-
νωρὶς ἔδρεπον τὸ ὥστερον ρύδον, δι' οὗ ἐστόλι-

ζον τὴν μέλαιναν κόμην τῆς συζύγου μου· τὴν πρωΐζων ἔκεινην τὸ ρόδον, ὅπερ ἡθέλησα νὰ δρέψω ἀπεφυλλίσθη αἰφνις ὑπὸ τοὺς δακτύλους μου. Δὲν εἶμαι προληπτικός, πλὴν τὸ πρᾶγμα τοῦτο μ' ἐλύπησεν. Οὐχ ἡττών ἐδρεψκ τὸ ρόδον μου κατέ έγ φ τὸ ἐνέθετον εἰς τὴν κόμην τῆς "Ελλης τῇ διηγήθη θην τὸ συμβεβηκός· αὕτη δὲ ἐμειδίασε Θαλιάρωσ...

"Ελαμβάνομεν τὸ πρόγευμά μας εἰς μίαν χλω-
ερὰν σκιάδα τοῦ κήπου ἐκάστην πρωΐαν. "Ἐκαστον
φύσημα τῶν ζεφύρων ἔρριπτεν ἐρ' ἡμῶν βροχὴν
ἀνθέων καὶ ἐπλήρου τὰς κυάθους μας· ἐνῷ κατε-
γένετο δὲ "Ελληνεν" ἀπαλλάσσει τὸ γάλα ἐκ τῶν
πιπτόντων χπαύστως ἀνθέων, μὲ πόνον ψυχῆς πα-
ρετήρουν ἐπὶ τοῦ προτώπου της, ἐφ' ὅλου τοῦ χα-
ριτωμένου ὑποκειμένου της τὰ ζωντανά ἔχνη τοῦ
μαρτυρίου της. Δὲν ἦτο δὲ εἰς μὴν ἀφ' ὅτου ἤρ-
χισε πάτχουσα καὶ εἶχε τοιουτοτρόπως ἀλλοιω-
θῆναι οἱ ὄφθαλμοι της ἥσαν πελιδνοί καὶ ἄτονοι,
τὰ χειλὶ της λευκὰ καὶ τρομερὰ ωχρότητος, ωχρό-
της νεκροῦ διελύνετο ἐπὶ τοῦ ἤρρωστημένου προ-
σώπου της, ἐξ οὐδὲν ὑγίεινας ἔλειψε διὰ παντός, δη-
χάρις ὅμως εἶχε παραμείνει ἀκεράτικα. Βλέπων αὐ-
τὴν οὐτωσὶ ἥλλοιωμένην ἔβιαζόμην νοῦς ἀπέλθιμεν

ὅσον τάχιστα πρὶν τὸ κακὸν προχωρήσῃ καὶ τὴν φθείρη διοτελῶς. Ἐπίστευον ἡδὴ ἀκλονήσως ὅτι τὸ κακὸν εἰχεν ἔδραν εἰς τὸ νευρικὸν σύστημας διέδι τοῦτο εἶς ύστερικάς κρίσεις ἐπικολουθουμένις ἥπο βωβόν καὶ ἀτύλλητον μαρχασμόν, διτεις ταγέως ἐμάρσαντε τὴν ἀνθησάν της ὑποξεῖν.

Ἐκεπλάγη αἰρνης ὅτε ἀνεγείρουσα τὴν κεφαλὴν μὲ παρεκάλεσε νὰ μεταβῶ εἰς τὴν πόλιν πρὸς χάριν τῆς ὄπως τῇ ἡγούμενῳ πρᾶξι τὸν ἀνόητον, ὃσον ἐκεῖνο ὅπερ μοὶ ἔζηται διέτι τοῦ λόγου προκειμένου περὶ ταξειδίου δὲν ἤδυνατο νὰ τὸ ἐπιχειρήσῃ εὐπροσώπως ἀνευ τοῦ ὑποχρεωτικοῦ ταξειδιωτικοῦ μεγάλου κυανοῦ πέπλου, ὃστις θὰ ὑπερήσπιξε τὸ πρόσωπον καὶ τὸν τράχηλον τῆς ἐπιφροῦς τοῦ θάλκοσσίου ἀέρος καὶ τῆς κακοπαθείας τοῦ ταξειδίου· ταῦτα λέγουσα μὲ προσέβλεπε μὲ μελαγχολικὴν ἵκεσίαν, ζητοῦσα συγγνώμην διότι δὲν τὸ ἐσκέρθη ἐγκατιρότερον, ἀλλὰ μὲ ὑπεγρέουν γὰρ κατέθει μὲ τὰς κάρδιαν τρεῖς ἕτεροι θεοί.

(*Ἐπεται συρέχεια*)
BIRGINIA ETATTEIAQY

ΑΠΟ ΤΑ «ΣΥΜΒΟΛΑ» ΣΑΝ ΔΑΙΜΩΝ

Σὰν δαίμων τοῦ κακοῦ ωραία,
μὲ τῶν παθῶν σου τὰ φτερά
μὲ θύψωσες σ' ἀστέργια νέα—
μ'. ἐκρήμνισες—μαύρη χαρά !
σὰν δαίμων τοῦ κακοῦ ωραία.

‘Αγνὰ διαμάντια εἶχα ’c τὰ στήθια
κι’ εἶχα χρυσάφια λαμπτερά·
ἀπλώθηκε μπροστά μου πλήθια
ἡ ὀμορφιά σου. . . ’ερά
εἶδα τὴν ποόκλησι κι’ ἀλήθεια.

*Ω τοὺς θριάμβους σου τοὺς μαύρους !
Κι' ὁ τῶνειρό μου τὸ πικρό !
Μὲ τοὺς ἀνέμους σου τοὺς λάθρους
ἔσκοτπισε τὸν θησαυρό.

*Ο τοὺς θιαιάνθειρους σου τοὺς μαύρους !

Δὲν εἶσαι σὺ τὸ μυρωμένο
τάνθος τῆς γῆς τὸ θελκτικό,
γυναῖκα, πλάσμα εὐλογημένο.
Εἶσαι τὸ πνεῦμα τὸ κακό,
τὸ πνεῦμα τὸ καταραμένο.

Μαῦρο τὸ γέλοιο σου εἶναι κύμα·
—Ποῦν· τάστροπέλεκα οὐρανέ;
Εἴν· αἰσχος τὸ φίλι σου, κρῖμα,
λαχτάρα τὸ δικό σου «Ναί»
ἢ ἀγκαλιά σου κρύο μνῆμα.

Σκῦψε τὸ γαῦρο μέτωπό σου
··· τοῦ μίσους μου τὸν κεραυνό,
ποῦ ἀναψε τὸ ἴδικό σου
τάμαρτημά σου τὸ τρανδ,
τὸ κοῖνα τὸ θανάσιμό σου.

Δάκρυα φονικῆς δύνης
καὶ σὺ θὰ χύνῃς... Δὲν πονῶ...
τὰ θέλγυπτρά σου, φίλτρα Φρύνης,
μάγευναν ἄλλοτε... ξεχνῶ
τὰ θέλγυπτρά σου, φίλτρα Φρύνης.

Καὶ μόνον δὲν θὰ λησμονήσω
πόσο μένεπαιξες ἐσύ.—
μαύρη χολὴ θά σε ποτίσω
ὅπως με πότισες καὶ σύ
καὶ κάθε σου χαρὰ θὰ σβύσω.

Καὶ μέσ' ἐς τοῦ τάφου μου τὸ χῶμα
τῆς ἐκδικήσεως φωτιά
θὰ κρύπτω ἐς τὸ νεκρό μου σῶμα·
τὴν ἄπιμη σου ἀπιστιά
κι' ἔκει νὰ μὴ ξεχάσω ἀκόμα.

Καὶ φάντασμα θὰ ξεκινήσω
νάρθη κυντά σου μιὰ βραδιά,
τάπονα στήθη σου νὰ σχίσω
καὶ μὲ τὴν μαύρη σου καρδιά
τὰ μάγνηλά σου νὰ ραπίσω.

Κλεάνθης Α. Βασδαρδάκις

ΒΡΑΧΕΙΑ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

(Συνέχεια της αριθμ. 6)

Κατὰ τὰς Ἑλληνικάς παραδόσεις οἱ Αἰο-
λεῖς τῆς Ἀσίας δὲν ἦσαν ἀλλοὶ εἰ μὴ οἱ ἀρχαῖοι
Ἀχαιοί, οἵ τινες ἐκδιωχθέντες ἔνεκα τῆς Δωρι-
κῆς ἐπιδροῦσι ἐκ τῆς Πελοποννήσου ἤνωθησαν
μετὰ τῶν Βοιωτῶν καὶ διοῦ μετ' αὐτῶν κα-
τέλαβον τὸ βορειότερον τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μέ-
ρος. Πραγματικῶς δὲ δ σύνδεσμος μεταξὺ τῶν
Λεσβίων καὶ τῶν Βοιωτῶν μαρτυρεῖται, ἐπα-
ναληπτικῶς ὑπό τε τοῦ Θουκυδίδου (III, 2, 2.
VII, 57, 5: VIII, 5, 2: VIII, 100, 3) καὶ
ὑπὸ ἄλλων ἀρχαίων συγγραφέων (Παυσανίας
IX, 22, 3) οὐδένα δὲ λόγον ἡμεῖς ἔχομεν νὰ
θέσωμεν αὐτὸν ἐν ἀμφιβολίᾳ. Ἡ διάλεκτος τῆς
Βοιωτίας μετὰ τῶν ποικιλιῶν αὐτῆς, τῶν Θη-
βῶν, τοῦ Ὁρχομενοῦ καὶ τῆς Τανάγρας ἡτο
πολὺ συγγενῆς πρὸς τὴν Αἰολικὴν τῆς Ἀσίας.
Εἰς τὴν ίδιαν οἰκογένειαν τῶν Αἰολικῶν δια-
λέκτων ἀνῆκον προσέτι διάλεκτοί τινες τῆς Θεσ-
σαλίας, διθεν ἀκριβῶς οἱ Βοιωτοί, καθὼς ἡδη
εἴπομεν, ἐξεδιώχθησαν ὑπὸ τῶν Θεσσαλῶν καὶ

ἥτις ποτὲ κατὰ τὸν Ἡρόδοτον ἐπωνομάσθη
Αἰολίς.

Δέν είνε πραγματικῶς ἀπίθανον, θτὶ μερὶς τις τῇ δε κάκεῖσε διασκορπισθεῖσα τοῦ ἀρχαιοτάτου πληθυσμοῦ τῆς πεδιάδος τοῦ Πηνειοῦ διέμεινεν εἰς τὰς κληρονομικὰς ἔδρας ἀκόμη καὶ ἀρ' οὐ ή χώρα κατελήφθη κατὰ τὸ μέγιστον μέρος ὑπὸ τῶν Θεσσαλῶν ἐπιδρομέων. Εὔρισκομεν πραγματικῶς διαλέκτους Αἰολικὰς διμιλουμένας ἀκόμη ὑπὸ τῶν Περραιβῶν καὶ τῶν Μαγγάτων πλησίον τῷ Σιτύλου

Δέν είνε δυνατὸν ἔτι καὶ σήμερον μετ' ἀ-
παιτουμένης ἀκριβείας νὰ προσδιορίσωμεν, τίς
βαθμὸς συγγενείας ὑπῆρξε μεταξὺ τῶν τριῶν
μεγαλειτέρων συμπλεγμάτων τῶν Αἰολικῶν
δια λέκτων, τούτεστι Λεσβιακῆς ἢ Ἀσιατικῆς,
Βοιωτικῆς καὶ Θεσσαλικῆς, οὐδὲ δυνάμεθα ἀ-
κόμη νὰ εἴπωμεν, ἐὰν καὶ αἱ τρεῖς δύνανται νὰ
ἀναχθῶσιν εἰς ἐν μονοειδὲς ἀρχικὸν στέλεχος.
Οἱ σύνδεσμος αὐτῶν είνε προφανής, ἀλλὰ διά-
φοροι καὶ λίαν σπουδάχοι χαρακτῆρες διαχω-
ρίζουσι τὴν μίαν τῆς ἄλλης.

Εις τὴν Αἰολικὴν σίκογένειαν ἀνήκον ταῦ-
ταχθόνως καὶ τινὲς ἀλλοι διάλεκτοι.

Λίαν πιθανῶς, δρεῖλομεν νὰ θέσωμεν μεταξὺ¹
τεύτων διαλέκτους τινάς, αἵτινες δημιοῦνται
ἐν τῇ Φωκίδι καὶ τῇ νοτίῳ Αιτωλίᾳ ("Ορ.
Θουκ. III, 102, 3) ἵσως δὲ καὶ τὰς διαλέ-
κτους τῆς Ἡλιδος καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἐν τῇ Πε-
λοποννήσῳ, ἐὰν οἱ λαοὶ οὗτοι εἰνε ἀληθῶς ἐκ-
πεπτωκότες ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Ἀχαιῶν,
οὓς Ἀχαιοὺς ὁ Στράβων λέγει. "Αλλοι ἀρχαῖοι
δημῶς συγχραφεῖς δὲν ἔλεγον Αἰολικάς τὰς δύο
ταύτας διαλέκτους, καὶ ἐκ τούτου νεώτεροί
τινες ἥθελησαν νὰ θεωρήσωσιν αὐτὰς ὡς ἐντε-
λῶς ἴδιαιτέρας.

Συγγενής πολὺ πρὸς τὴν Ἀρκαδικὴν διάλεκτον ἦτο ἡ διάλεκτος τῆς μεμακρυσμένης νήσου Κύπρου· τίς διως γενεαλογικὸς σύνδεσμος συνέδεεν αὐτὰς ὅμοι, δὲν δύναται τις ἀκόμη νὰ εἴπη.

Αἰολικαὶ διάλεκτοι. Δυτικολώτερον ἀπ-

Εσίνει νά προσδιορίσωμέν τήν γεωγραφικήν θεσιν τῶν Αιολικῶν διαλέκτων. Ἡ Αιολικὴ φυλὴ ἔσχε πολὺ δὲιγωτέραν πυκνότητα ἢ αἱ ἄλλαι δύο καὶ μικροτέραν μερίδα ἔλαβεν ἐν τῇ φιλολογικῇ καὶ ἐπιστημονικῇ ζωῇ τοῦ ἔθνους.

Διεσπαρμένοι εἰς πολλούς τόπους καὶ κεχωρισμένοι διὰ μεγάλων ἀποστάσεων οἱ Αἰολεῖς, ὑπέκυψαν εὐκόλως εἰς τὰς ἐπιφροὰς τῶν λαῶν, μεθ' ᾧ ἦλθον εἰς συνάφειαν καὶ ἐμίγησαν.

μιλουμένας ἀκόμη ύπὸ τῶν Περραιβῶν καὶ τῶν
Μαγνήτων πλησίον τοῦ Σιτύλου.

Δὲν εἶνε δυνατὸν ἔτι καὶ σῆμερον μετ' ἀ-
παιτουμένης ἀκριβείας νὰ προσδιορίσωμεν, τίς
βαθμὸς συγγενείας ύπηρξε μεταξὺ τῶν τριῶν
μεγαλειτέρων συμπλεγμάτων τῶν Αἰολικῶν
διαλέκτων, τούτεστι Λεσβιακῆς ἢ Ἀσιατικῆς,
Βιωτικῆς καὶ Θεσσαλικῆς, οὐδὲ δυνάμεθα ἀ-
κόμη νὰ εἴπωμεν, ἐὰν καὶ αἱ τρεῖς δύνανται νὰ
ἀναχθῶσιν εἰς ἐν μονοειδὲς ἀρχικὸν στέλεχος.
Οἱ σύνδεσμος αὐτῶν εἶνε προφανῆς, ἐλλὰ διά-
φοροι καὶ λίαν σπουδαῖοι χαρακτῆρες διαχω-
ρίζουσι τὴν μίαν τῆς ἀλλῆς.

Εις τὴν Αἰολικὴν σίκογένειαν ἀνήκον ταῦ-
ταχθόνως καὶ τινὲς ἀλλοι διάλεκτοι.

Λίαν πιθανῶς, ὅφείλομεν νὰ θέσωμεν μεταξὺ τούτων διαλέκτους τινάς, αἵτινες ὅμιλοῦνται ἐν τῇ Φωκίδι καὶ τῇ νοτίῳ Αιτωλίᾳ (Ὀρ. Ησυχ. ΙΙΙ. 102. 3) ἵσως δὲ καὶ τὰς διαλέ-

κτους τῆς Ἡλίδος καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, ἐὰν οἱ λαοὶ οὗτοι εἰνε ἀληθώς ἔκπεπτωκότες ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Ἀχαιῶν, οὓς Ἀχαιοὺς ὁ Στράβων λέγει. Ἀλλοι ἀρχαῖοι δῆμοι συγχραφεῖς δὲν ἔλεγον Αἰολικάς τὰς δύο ταύτας διαλέκτους, καὶ ἐκ τούτου νεώτεροί τινες ἥθελησαν νὰ θεωρήσωσιν αὐτὰς ὡς ἐντελῶς ιδιαιτέρας.

Συγγενῆς πολὺ πρὸς τὴν Ἀρκαδικὴν διάλεκτον ἦτο ἡ διάλεκτος τῆς μεμακρυσμένης νήσου Κύπρου· τίς δῆμος γενεαλογικὸς σύνδεσμος συνέδεεν αὐτὰς δῆμοι, δὲν δύναται τις ἀκόμη νὰ εἴπη.

περὶ τὸν Παρνασσόν. Ἀλλ᾽ εἶνε βέβαιον, δτι

διάλεκτοι δὲ οἵδιαιτεραι καὶ οὐδαμῶς Αἰολ-
καὶ ώμιλοῦντο ἐν τῇ Ἡπείρῳ καὶ εἰς πολλὰ
μέρη τῆς Θεσσαλίας, Φωκίδος καὶ Λοκρίδος, ἐ-
πίσης καὶ τῆς Αιτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας.

Πᾶσαι αὗται αἱ διάλεκτοι διεκρίνοντο με-
ταξύ αὐτῶν πρὸ πάντων διά τινων διαφορῶν
προτερῆς καὶ τόνου καὶ διά τινων γραμματι-
κῶν μορρῶν ἰδιαιτέρων τοῖς μέν, ξένων τοῖς
δέ, ἀλλ ὡχὶ σπανίως ὑπῆρχον οὐχὶ ὀλίγαι
οὐδὲ ἐλαφροὶ λεξικαὶ καὶ συντακτικαὶ δια-
φοραί. Ἡ μεγαλειτέρα δημοσίων τιστῶν μερὶς εἰναι
ἡμῖν λίαν ἀτελῶς γνωστὴ διὰ τῶν ὀλίγων καὶ
συντόμων ἐπιγραφῶν οὕτως ὥστε ἀποβούνει δύσ-
κολον, καὶ πιστεῖ καὶ ἀδύνατον νὰ ἀπαριθμήσωμεν
κατὰ τρόπον ἀρκετὰ πλήρη καὶ ἀκριβῆ τοὺς χα-
ρακτῆρας, οἵτινες διακρίνουσιν αὐτάς.

Ἐν τῇ προφορᾷ καὶ ἐν τῇ χρήσει τῶν φωνητικῶν ἥχων αἱ Αἰσλικαὶ διάλεκτοι εἰχον γενικῶς ὡρισμένην προτίμησιν διὰ τὸν ἥχον ωκαθ' δμοιότητα πρὸς τὴν Λατινικήν, ἐν ᾧ τούναντίον αἱ Δωρικαὶ διάλεκτοι προσύτιμων τὸν ἥχον α μακρὸν καὶ τὸν ο ω μακρόν, οἴτινες, διατρέχοντες λίαν συγνοὺς ἐν ταῖς Δωρικαῖς λέξεσιν, ἔδιδον εἰς τὴν πρερρῷάν τῆς διαλέκτου εὔρυ τι καὶ πλῆρες καὶ βραχύ, δπερ ἥδη ὑπὲ τῶν ἀγγαίων ὀνομασθεὶς πλατειασμὸς ἦ εὐρύτης.

Οι Ἰωνες ἔξ αλλου ἐν τῇ θέσει τοῦ μακροῦ
τῶν Δωριέων προέφερον ὃν ε μακρὸν (η) τοῦ
δὲ ε καὶ τοῦ ι γενικῶς ἐποιεῦντο χρῆσιν συ-
χνοτέραν ἥ οι ἄλλοι Ἐλληνες. Μόνοι οἱ Ἀττι-
κοὶ ἐν τῇ χρήσει τῶν φωνηέντων ἡδυνθήσαν-
μετ: ἀκριβοῦς καὶ ἔξαιρέτου ἀρμενικῆς αἰσθή-
σεως νὰ κρατήσωσιν ἀκριβῆ μέσην δόδυν μεταξὺ^{τῶν}
τῶν Ἰώνων καὶ τῶν Δωριέων διασώζοντες ἐν
τισι περιστάσεσι τὸ ἄ τούτων καὶ μεταχειρί-
ζόμενι ἐν τισιν ἀλλαις τὸ ε (η) ἐκείνων. Ἡ
αὐτὴ λεπτὴ αἴσθησις τῆς ἀρμονίας ὠδήγησε
τοὺς Ἀττικοὺς ν ἀπορύγωσι τὴν συχνοτά-
την ἀμοιβαίκιν συνάρδειαν τῶν φωνηέντων εἴτε
ἀπομακρύνουσα διὰ διαφόρων μέσων (π. χ. τοῦ
εὔφωνικοῦ ν) τὴν χασμαψίαν, εἴτε συνκιρούσσα
διαφροτρόπως τὰ πληγτίων φωνήεντα ἐν τῷ ἐ-

σωτερικῷ τῶν λέξεων, ἐν ὧ τούναντίον ή Ἰωνικὴ παραδέξατο ἐν ταῖς λέξεσιν αὐτῆς ἀνευ συναιρέσεως πολλὰ φωνήντα πλησίον κείμενα, δίδουσα οὕτως εἰς τὸν λόγον αὐτῆς μαλθακήν καὶ ἐκνευρισμένην φύὴν καὶ ἐκτεθηλυμένην ἡδύτητα. Ὄτε δὲ συνήρει ὑπερίσχυεν ἐν ταῖς συναιρέσειν αὐτῆς δ ἥχος ε (π. χ. εο συναιρεῖται εἰς ευ καὶ οὐχὶ εἰς οὐ, οὕτως, δπως ἐν ταῖς συναιρέσει τῶν Δωριέων καὶ τῶν Αἰολέων ὑπερίσχυον οἱ προτιμώμενοι ὑπ' αὐτῶν ἥχοι ἡ ὡ προβλ. τὸ Δωρικὸν μᾶσα ἀντὶ τοῦ μοῦσα κλέωσα ἀντὶ τοῦ κλειονσα)

Placido Bianco

ΔΥΟ ΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΔΥΟ ΧΕΡΓΙΑ

Ανάμεσα στὰ σύγνεφα
κι' ἀνάμεσα στ' ἀστέρια
βλέπω δυὸς μάτια γαλανά,
δυὸς μαριμαρένια χέοια.

Κάτι τὰ χέρια χτίζουνε
καὶ τὰ γλυκὰ τὰ μάτια
δρόμο πλατὺ μ' ἀνοίγουνε
στὰ γαλαζένια πλάτια.

Κεῖνα τὰ μάτια τὰ γλαυκὰ
καὶ τὰ λευκὰ τὰ χέρια
κανεῖς δὲν ξέρει νὰ μου πη
ποιὸς τ' ἀστειλε στ' ἀστέρια.

Τοῦτο γνωρίζω νὰ σᾶς πῶ
καὶ τοῦτο ἐδῶ ξανοίγω,
πῶς μὲ καλοῦντε βιαστικὰ
μεσ' ἀπὸ δῶ νὰ φύγω.

Κ' ἐγὼ κρυφὰ καὶ ἀμίλητα
μιὰ τέτοια σκέψι ἐπῆρα,
μὰ κάποιος τῷπε στὴν καρδιὰ
καὶ τῷπε αὐτὴ στὴ λύσα.

Γι' αὐτὸ στὴ γῆ βρεθήκανε
δυό μάτια καὶ δυό χέρια
γιὰ τὰ εἰ ἐνώσουν γρῆγορα
μὲ τὰ χουσᾶ που ἀστέοια.

Στέφανος Μαρτζώκης.

υψος του ἡλιαττώθη κατὰ πολὺ καὶ οἱ ἀνθρωποι δὲν τοῦ φαίνονται μεγαλύτεροι αἴτοι μύρμηχες.

— Καρός τώρα νὰ ἀλλάξῃ διεύθυνσιν, σκέπτεται. Τί ζέστη! Καλὸς θάξαμενα νὰ πιώ ὀλίγον. Λαμβάνει τὴν φιάλην καὶ χωρὶς νὰ σταθῇ, πίνει ἐπειτα λέγει νὰ ἐμπήξωσιν ἐνα πάτσχλον. Πηγάνει, πηγάνει, τὸ χόρτον εἶνε πολὺ ὑψηλὸν καὶ καθιστάξῃ κοπιαστικὴν τὴν πορείαν του. Ο ἥλιος τὸν καλεῖ, θὰ εἶναι περίπου μεσημέρια. Στέκεται μίαν στιγμὴν διὰ νὰ φάγη τὸν ἄρτον του.

— 'Εὰν καθίσω, εἶπε καθ' ἔκυρον, ἡμπορεῖ νὰ κομιηθῶ.

Διὰ τοῦτο, ἀφ' οὐ ἐστάθη ὅρθιος μίαν στιγμὴν, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐπήγανε καλῶς· πίνων καὶ τρώγων ἐπανέκτησε νέας δυνάμεις, ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγου ἡ θερμότης καὶ ὁ ὑπνος τὸν κατελάμβανον πάλιν, δοκιμάζει φοβερὰν στενοχωρίαν καὶ μία ὥρα τοῦ φάνεται αἰώνια.

Κατὰ τὴν διεύθυνσιν ταύτην. διατρέχει περίπου δέκα βέρστια. 'Ηθέλησε κατ' ἀρχὰς νὰ στρέψῃ ἀριστερά, ἀλλὰ πῶς! ὁ τόπος εἶνε τόσον ὡραῖος, τὸ ἔδαφος τόσον παχύ, ὑπόσχεται τόσον πολλά: πόσον ὡραῖος θὰ ἐφύτωνε τὸ λίνον! Λέγει νὰ ἐμπήξουν ἐνα πάσσαλον. Τοιουτοτρόπως διέτρεξε τὸ δεύτερον μέρος. 'Επὶ τοῦ λόφου οἱ ἀνθρωποι μόλις διακρίνονται· θὰ εἶνε περίπου δεκαπέντε βέρστια μακράν ἀπὸ αὐτούς. Λέγει καθ' ἔκυρον:

— Εκαμά τὰς δύο πρώτας πλευρὰς τῆς ἴδιας οκτητησίας μου πολὺ μυκράς, πρέπει νὰ συντομεύσω τὰς δύο ἀλλας· ἀναμφιβόλως κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν θὰ εἶναι τετράγωνος, ἀλλὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ κάμω γρήγορα. 'Ας μὴ συλλογίζωμαι τὸ περιπλέον, ἔχω ήδη γῆν δοσν θέλω.

Πάρσυτα διηγήθυνε τὴν πορείαν του πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ λόφου.

IX

Οἱ πόδες τοῦ Παχωμίου ἦσαν εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν. Τὰ γόνατα ἐπίσης τῷ ἐπόνουν. Μὲ ποίαν εὔχαριστησιν θὰ ἐκάθητο διὰ νὰ ἀναπαυθῇ ὀλίγον! 'Αλλ' ἀδύνατον! οὔτε μίαν στιγμὴν δὲν πρέπει νὰ χάσῃ, πρέπει νὰ φάσῃ πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἥλιου καὶ προχωρεῖ ὡσὰν νὰ τὸν ἐσπρωχνε κανεῖς.

— Μήπως ἡ πατήθη; μήπως ἔλαβον πολλὴν γῆν; 'Α! ἐὰν ἡδυνάμην νὰ φάσω ἐγκαίρως! Εἰ-

μαι ἀκόμη πολὺ μακράν καὶ αἰσθάνομαι τὸν ἔσω τὸν μου ἐξηντλημένον. 'Α! ὅχι, δὲν πρέπει νὰ κουρασθῶ τόσον πολὺ διὰ νὰ χάσω τὰ χρήματά μου. Εμπρὸς λοιπὸν ἀκόμη μίαν προσπάθειαν!

Ἐξηκολούθει τὴν πορείαν, οἱ πόδες του αἰμορροῦσιν. Τρέχει, βίπτει εἰς τὸν δρόμον τὸ ἐνδύματά του, τὸν σκοῦφόν του. Καὶ ὁ ἥλιος καταβαίνει εἰς τὸν ὄριζοντα. 'Η στενοχωρία τοῦ κόπτει τὴν ἀναπνοήν, τὸ ὑποκάμισόν του καὶ ἡ περισκελίς του εἶνε κολλημένα εἰς τὸ σῶμά του, τὸ στόμα του εἶνε ξηρόν, ἡ καρδία του κτυπᾷ εἰς τὸ στήθος του ὡς σφύξα σιδηρουργοῦ. Τὰ γόνατά του εἶνε τόσον ἐξησθενημένα, ώστε δὲν αἰσθάνεται πλέον τίποτε. Τοῦ φάνεται ὅτι δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὸ σῶμά του.

Τώρα μόλις σκέπτεται τὴν γῆν διερωτάται, πῶς θὰ διαφύγῃ τὸν θύνατον, τόσον αἰσθάνεται τὸν ἔκυρον του ἐξηντλημένον. Ναί, φοβεῖται μὴ τὸν ἔκυρον του εἶναι ξηράς τοῖς ἀρτιστάτοις παθεναγωγείοις, περιελήνη ἀπλουστάτην Βύρωπαϊκήν περιβολήν, δι' ἣς ἐπιχαρίτως διαρίνεται

— 'Αφ' οὐ ἔτρεξα τόσον, ἐὰν μείνω ἔδω θὰ μὲ ἔκλαδωσιν ὡς τρέλλον.

Οἱ Βασκίραι συνομιλοῦσι, φωνάζουσιν ἐκ τοῦ λόφου, τοὺς ἀκόύει καθαρῶς καὶ αἱ φωναὶ των τοῦ δίδωσι νέαν ἐλπίδα. Κάμνει μίαν ἐτὶ προσπάθειαν. 'Ο ἥλιος πλησιάζει νὰ φάσῃ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὄριζοντος, εἶνε ἀληθές, ἀλλ' ὁ λόφος εἶνε τώρα πολὺ πλησίον. Οἱ Βασκίραι τῷ φωνάζουσιν, βλέπει τὸν γουναρωτὸν σκοῦφον, τὸ χρήματα τὰ ὅποια εἶνε ἐντός, βλέπει τὸν προύχοντα, δοτις κάθηται κατὰ γῆς καὶ κρατεῖ τὰ πλευρά του γελῶν. Καὶ ἐνύμενται τὸ ὄνειρόν του καὶ λέγει καθ' ἔαυτόν.

— Γῆν, ίδού ὅσην θέλω, ἀλλ' ὁ Θεὸς θὰ μοῦ τὴν ἀφῆσῃ;

Καὶ τρέχει, τρέχει. Παρατηρεῖ τὸν ἥλιον.

'Ο δίσκος του εἶνε κατακόκκινος, μέγας, τὸ ἄκρον του ἐγγίζει τὸ ἄκρον τοῦ ὄριζοντος, ἀρχίζει νὰ τέμνηται.

Τώρα ἐφθασεν εἰς τὸν λόφον ὁ ἥλιος, ἐξεφανίζεται.

Στεναγμὸς λύπης τὸν δικφεύγει, νομίζει ὅτι τὸ πᾶν ἔχαθη. Πάρκυτα σκέπτεται ὅτι ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου ὁ ἥλιος εἶνε ἀκόμη ὄρετός, ἀναβαίνει μετὰ κόπου τὴν κλιτύν, ὁ σκοῦφος εἶναι

ἀκόμη ἔξει. Κλονίζεται, πίπτει, συλλαμβάνων αὐτὸν μὲ τὰ δύο του χειράς.

— Γερός ἀνθρώπος! λέγει ὁ προῦχων, ἀπέκτησε μεγάλην ιδιοκτησίαν!

Ο ὑπηρέτης τοῦ Παχωμίου σπεύδει πρὸς τὸν κύριόν του, θέλει νὰ τὸν σηκώσῃ, τὸν παρατηρεῖ ἀπὸ τὰ ἄκρα τῶν χειλῶν του ἔρει ἀφθονον τὸ αἷμα· ὁ Παχώμιος ἀπέθανεν.

Ο ὑπηρέτης ἐκβιλεῖ κραυγήν.

Ο προῦχων κυλίεται ἐπὶ τοῦ ἐδέρφους γελῶν φρενιτιώδες, τέλος στραυτῷ καὶ λέγει εἰς τὸν πρητέτην:

— Σκάψε του ἐνα λέκκον ἔδω.

Οι Βασκίραι ἐγείρονται καὶ ἀπομακρύνονται.

Ο ὑπηρέτης μένει μόνος μὲ τὸ πτώμα. Σκάπτει διὰ τὸν Παχώμιον ἐνα λάκκον, ἀκοιβῶς ἀρκετὲς μακρὰν διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ τὸν ἐξαπλώσῃ ἔκει· ὁλίγον μεγαλύτερον τῶν πέντε ποδῶν,—καὶ τὸν ἐπικρίνει.

• Σ. Γ. Σαριβαξεβάνης
καθηγητής τῆς Γαλλικῆς

Χάικη, 'Ιούνιος 1903

II ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΠΡΟΚΟΝΗΣΙΑ ΓΥΝΗ

Η ἵσακίς τῶν δύο πορθμῶν 'Ελλησπόντου καὶ Βοσπόρου ἀπέχουσα προποντίδειος νύμφη Προκόνηντος, κοινῶς Μαρμαρίς, ἡ μεγαλειτέρα τῶν ἐν τῇ Προποντίδι ηήσων καὶ ἐν τοῖς νῦν χρόνοις τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ Εύρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ τῶν πατρικῶν ἡήθων καὶ ἔθιμων πιστὴ φρουρός καὶ φύλαξ, γαυριώσα ἐπιδείκνυσι παντὶ τῷ ἐπισκεπτομένῳ αὐτὴν τὴν ἀρχαίαν σεμνοπρεπῆ δικτύωσιν τῶν γυναικῶν ἐντὸς τῶν εἰκιδῶν. 'Η ρόδοχρους καὶ καλλιπάρειος προκονησία γυνὴ ἀπὸ τοῦ διδεκάτου ἔτους τῆς ἡλικίας αὐτῆς κρυπτομένη ἐν τῷ γυναικωνίτῃ καὶ πέρρω τῆς μετ' ἀνδρῶν ἐπικρατεῖσιν τὸν προτερεῖσιν τῶν γυναικῶν τῶν οὐρανῶν μέρος, ἐν τῷ γίγνεται ὁ ὑπὸ νέων διοργανούμενος δημόσιος χορός, καὶ ἀλληλοκρατούμεναι διὰ χρυσοποιείτων ρινουμάκτρων, χορεύουσιν ὑπὸ τὸν ῥυθμὸν τῶν προϊστορικῶν βιολίων τὸν θωστάτατον συρτόν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν ὀρλέμου τὴν ἡλικίαν ἀνδρός, δι' ἐναλλαξ ἐκάστην ἐν τῇ χειρὶ πρώτην φέρων, ἐπιδείκνυτιν οὕτως εἰπεῖν πρὸς τοὺς πέριξ καθημένους καὶ εὐθυμοῦντας νέους περὶ παχυτάτους καὶ τὴν εὐώδη κνίσσαν εἰς τὰ πέριξ διαχύνοντας ὄβελίτικας ἀμνούς καὶ ἀφρόδεντας αἰθιοπαίον. Τότε συνέπτονται αἱ πρώται ἔρωτικα συμπάθειαι, τότε ὁ οἰδός τῆς 'Αφροδίτης πλήσσει διὰ τῶν μελιτωδῶν βελῶν του τὰς καρδίας τῶν νέων, καὶ ἐντεύθειν ἔχουσι τὴν ἀρχὴν αἱ κκτά τὸ ἔτος ἐκεῖνο γινόμεναι μηνοτείαι, τῇ ἐνεργείᾳ καὶ συγχρήσει πάντοτε τῶν γυνέων. Μετὰ τὴν συγχρήσειν τῶν γυνέων ἐκκτέρωθεν, οἱ τοῦ νέου ἔρεων εἰσι τὴν οἰκίαν τῆς νύμφης τῇ συνοδείᾳ τοῦ ιερέως καὶ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς καὶ νομίμοποιειται· τῇ μηνηστείᾳ τοῦ γινομένου σγετικού πρακτικοῦ ἐν

τῷ κώδηκι. Είτα ἡ μελλόνυμφος χειροφίλετ, λαμπάνουσα παρὰ τῶν γονέων καὶ συγγενῶν τοῦ νέου δῶρα συνιστάμενα εἰς φλωρία ἡ κορυφή ματα μετά σαχύαρωτῶν, καὶ οὕτω λήγει ὁ ἀρραβών.

· Πρό τινων ἔτῶν ἐπεκράτησε καὶ ἐνταῦθα δυ-
στυχῶς τὸ βαρὺ σύστημα τῆς φερνῆς καὶ τοῦ τρα-
χώματος, εἰς ὑρεσιν τέως εὑρισκόμενον εἰς τὰς
κατωτέρας τάξεις ή καὶ πάντως ἐλλείπον.

Τρεῖς ἡμέρας πρὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου ἀπαστήσει τοῖς δωματίοις· κλητήρος δέ τις ἐπὶ τούτῳ μισθούμενος προσκαλεῖ τάς τε νεάνιδας καὶ τάς μητέρας, ὅπως τὴν ἐπομένην ἐλθοῦσαι ἰδωσιν αὐτήν. "Οὐτως τὴν ἐπομένην μ. μ. αἱ νέαι τοῦ χωρίου παρακολουθοῦ-

Σήκω μάνι μ' τὸ χέρι σου καὶ δός με τὴν εὐχὴν σου
καὶ πὲς πῶς δὲν μ' ἔγεννησες, δὲν μ' ἔχεις πλειὰ παιδί σου.
Σήκω παιδί μ' τὸ χέρι σου καὶ κάνε τὸ σταυρόδεσμον
ἡ Παναγιὰ κι' ὁ Χριστὸς νὰ ἦναι βιηθός σου.

⁷Αν ἡ νύμφη στερεῖται πατρὸς ἢ μητρός, ἀδον-
ται τὰ ἔξης

Νὰ τῶςευρ^ο ὁ πατέρας σου ποῦ γίνεται ή καρά σου
Χρυσός δετός θὲ νὰ γεγή ν' ἀλθῆ στὰ στέρανά σου.
ή μάνα σ' ἀπ' τὸν Οὐρανὸν σὲ στέλλει τὴν εὐχήν της
καὶ λαχταρέψ κατάκερδα ποὺ βλέπει τὸ παισὶ της.

προικοσύμφωνα, δι' ὧν ὁρίζεται· ή προὶ τῆς νύμφης, ή προγαμιαία διώρεα καὶ ὁ ἀρρεβών τοῦ γαμέρου πρὸς τὴν νύμφην. Μετὰ τὸ πέρας τῶν προικοσυμφώνων, αἱ νεάνιδες ἐνδύουσι τὴν νύμφην τὴν νυμφικὴν ἑσθῆτα ἀδουσαι τὰ ἔξης.

·Ας είνε ή ὥρα η καλή καὶ η εὐλογημένη
κι' ἀπ' τὸ Μεγαλοδύναμο νὰ εἶναι εὐτυχισμένη.
·Αητὸς ἦλθε στὴν πόρτα σας καὶ μέσα στὸν δάσσας σας
νὰ κλέψῃ τὸ γαρούφαλο ἀπ' τὴν γαρουφαλαζά σας.
Σήμερα λάμπει οὐρανός, σήμερα λάμπει η μέρα.
Σήμερα στερχνόνεται ἀητὸς τὴν περιστέρα.
Ἐπίσι σα: νυφοποῦλα μου οἱ ἥλιοι: πουλιούρη ἀτήσου,
καὶ τὶ τὰ θάλεις τὰ φλοιουρὰ ἀπὲς τὴν κεφαλὴ σου.
Εὔμωρρη ποῦν· η νύφη μας, τὴν πιάσνει τὰ λοῦσα
στὸ θρόνο ποῦ τὴν βάλλει μιαδέει τὴν Ἀρετοῦσα.
Ο νηλύαμβρος γαρούφαλο καὶ η νύφη μαντζουράνα
κι' ο σύντεκνος βασιλικὸς τελέστηε τὴν περιπλοκάδα,
Χαρὰς ζεῖ ἀργυροδάχτυλα, ποῦ πιάσταν τὸ βελόνι
καὶ κάμαν τὰ κεντήματα, τὸν ἥλιο νὰ θαμβούνη.
Μαλαματένιος οὐρανός καὶ διαμαντένια δόξα
καινούλα τοῦ πατριαρχεῖοῦ η νύφη μας ἀπόδι.

Ούτως ή συνοδία φθίσσεται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μένει ἔκεισται μέχρι τῆς λήξεως τῆς τελετῆς, τὰ δὲ «παλλικάρια τῆς χαρᾶς» μεταβαίνουσιν ἵνα κο-

μίσωσι τὴν προεικά τῆς νύμφης εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ, ἔνθακι ταξιθετεῖται μέχρι τῆς ἐλεύσεως τῶν νεονύμφων. Μετὰ τὸ τέλος τῆς στέψεως, ἡ συνοδία ἔκκινει ἡγουμένων τῶν ἱερέων μετὰ τῶν ἔξαπτερύγων καὶ τῶν ψαλτῶν ψαλλόντων τὸ δοξαστικὸν· ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θυλάσσῃ κτλ.». «Αμα δὲ φθάσῃ πρὸ τῆς θύρας τοῦ νυμφίου ὁ ἵερεὺς ἐπιτάσσει τῷ νυμφίῳ διὰ τοῦ ατάξι γαμβρέ τὴ νύμφη», ὁ δὲ γαμβρὸς ὑπόσχεται κόσμημά τι, ὅπερ συνήθως παραμένει ἀπλῆ ὑπόσχεσις ἀνεκτέλεστος. Μετὰ τοῦτο ἀνέρχονται τὴν κλίμακα, τῆς νύμφης κλινούσης τρίς πρὸ τῆς εἰσόδου. «Αμα οἱ νεονύμφοι ἀνέλθωσι τὴν τελευταίαν βαθμίδα τῆς κλίμακος προσφέρεται αὐτοῖς ὑπὸ παρθένου γλυκό δια τίνος φλωρίου ἀντικαθιστῶντος τὸ κοχλιάριον καὶ εἰτα ὄδηγεται ἡ μὲν νύμφη εἰς τὸν «Πατέρον» νυμφικὴν παστάδα μετὰ τῶν γυναικῶν, ὁ δὲ γαμβρὸς μετὰ τῶν ἀνδρῶν εἰς ἀλλην αἴθουσαν. Γότε ὁ νυμφίος προσφέρει ἀπάξταις καὶ πᾶσι γλυκό, σακῆν μετὰ διεφόρων γλυκισμάτων καὶ καρφὲ καὶ θυτῶς ἄρχονται ἀποχωροῦντες, ἵνα ἐτοιμασθῶσι, καὶ πάλιν προσκαλούμενοι περὶ τὴν 1ην ὥραν τῆς νυκτὸς εἰς τὸ «τραπέζι τῆς χαρᾶς» Ὁντως μετὰ ειρήνην ἀνακωχήν, τὰ παλλικάρια. μετὰ τὸν βιολινῶν πειρεχόμενον, παῖς αλαιμούνται τὰ ἀνδρόγυνα καὶ ὄδηγούσιν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ, ἔνθα πό μισθουμένων μαγείρων παρασκευάζονται τὰ δώδιμα, ὡν πρωταγωνιστεῖ ὁ εὐώδης καὶ εὐγεντος ακουρκούτης τῆς χαρᾶς. Οὖτω τῶν κεκλημένων προελθόντων ἄρχεται τὸ πανδαιμόνιον, καθότι οἱ μὲν χορεύουσιν, οἱ δὲ ἄδουσι, οἱ δὲ ψάλουσιν, ἐνῷ ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ραχὴ εἰς φεικινησίαν ὑρισκομένη παράγει τὰ εὔθυμα ἀποτελέσματά της. Περὶ τὴν πέμπτην τῆς νυκτὸς τούρκιστι πατείθενται αἱ τραπέζαι ἀνὰ μίχν μὲν δι' ἔκκιστον φύον καὶ ἡλικίαν, ἐν αἷς ρέει ἄφθονος ὁ αἴθιοψ εἰς συντελῆ νάρκην ἐπὶ τέλους βυθίζων τοὺς θεμωτας αὐτοῦ. Μετὰ τὴν ἄρσιν τῶν τραπέζων σημάνουσι τὴν νύμφην ἐκ τοῦ παστοῦ καὶ ἰχορεύουσιν εὐτὴν μέχρι τῆς πρωΐας, δόποτε καταβίβαζουσιν εὐτὴν ἐν τινὶ πλησίον κειμένη πλακτεῖται καὶ χειρέουσι μέχρι τῆς τρίτης ἡ τετάρτης ὥρας τῆς ἡμέρας. Μετάτο πέρας τοῦ χοροῦ ἀνέρχονται καὶ ὑψόμενοι τὰ δέοντα ἀποσύρονται εἰς τὰ ίδια, ἵνα ασφαδοθῶσιν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πρωσφιλοῦς αὐ-

τοις Μορφέως. Οὕτω λήγει ὁ γάμος ἀκριβά βαρύνων εἰς τὸ βχλάντιον τοῦ νυμφίου.

Τὴν δύδσην ἡμέρχν ἀπὸ τοῦ γάμου ἡ νύμφη κατέρχεται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπὲ συνοδίαν συγγενῶν γυναῖκων καὶ μετὰ τὴν λειτουργίαν μεταβαίνουσιν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμένου ἔνθιξ εἰσὶ προπαρασκευασμένα διάφορα ἡδύσματα ἐπιτοπίου παραρκευμῆς· καὶ ἀφοῦ προσκληθῶσι καὶ πάλιν οἱ τιμήσαντες τοὺς γάμους, τελοῦνται τὰ λεγόμενα «ὅχτομερλήκια», καθ' ἣν νύμφη προσφέρει αὐτοῖς ἡδύσματα μετὰ ρρακῆς μέχριτῶν μέσων τῆς νυκτὸς παρτεινόμενα καὶ τότε μόνον ὁ νυμφίος τὴν πρωΐαν τῆς ἐπομένης ἀπαλλασσόμενος τῶν μικρῶν τούτων διατυπώσεων, σκέπτεται· περὶ τῆς συνθους ἐργασίας καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ ἔτερον ἥμισυ στάδιον τοῦ βίου του, ἦτοι εἰς τὴν φάσιν τῆς ὑποδούλου ζωῆς.

Ἐρ Προικονήσῳ Ἀπρίλιος. 1903.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Θεμεστοκλῆς Σαλτέλης. Ἀληθῶς ἀλγεινὴ ἀπώλεια προσεγένετο εἰς τὸν καθ' ἡμᾶς λόγιον κόσμου διὰ τοῦ ἐν Κυδωνίᾳ; κατ' αὐτὰς ἐπελθόντες θενάτου τοῦ διαπερπούσης τῆς Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς καθηγητοῦ Θεμεστοκλέους Σαλτέλη, οὗ γνωστή ἦτο τοῖς πᾶσιν ἡ εὑρυμάχεια καὶ εὔμεθοδία ἐπὶ τῆς καθηγετικῆς ἔδρας καὶ ἡ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ ἦδιος προστήνεια καὶ χρηστότης ἐν ταῖς κοινωνικαῖς σχέσεσι. Ἀληθῶς εἰναι ἀλγεινὸν τὸ θάμα, εἰς δὲ πότισιν ἐτῶν παριστάμενον θεαταῖς, βλέποντες ἀλληλούχοδρός των ἐν τῷ μεταξὺ τῶν ἀλλον ἐκλείποντας ὑπὸ τῷ βάρος τῶν ἐτῶν καὶ πρὸ πάντων τῆς Διανοητικῆς ὑπερκοπῶσεως δλους; τοὺς ἀγαπητοὺς ἄνδρας, δοσὶ ἐκόσμησαν ἀκματοῖς καὶ σφραγῶντες τὴν προτέραν γενεὰν καὶ ἐποδηγέτησαν πολιοὺς καὶ σεβόσμασι ἐν τῷ βίῳ καὶ τοῖς γράμμασι τὴν περιφύσαν. Πένθος εἰλικρίνες καταλαμβάνει καὶ συστέγγει τὴν ψυχὴν ἐπὶ τῇ ἐντυπώσει ταύτῃ τοῦ διημέρει τροβαντοντος ἀποκατιστοῦ ἐκείνων, οἵτινες ἐγαλούχησαν τὴν οὐγρεῖνον νεολαίαν εἰς τὸ γέλαστής πυαδίας καὶ ἥθετος. Δάκρυον ἀπίθετον λύπης; βαθεῖας σπένδωμεν ἐπὶ τοῦ τάρπου τοῦ πολυτίμου ἀνδρός, εὐχόμενοι αὐτῷ ἐκ ψυχῆς ἀγήρω τὴν μνήτην;

Σπυρίδων Ταβουλάρης. Αλλὰ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ σκηνή
οὐδὲ τῆτον σπουδαῖαν ὑπέστη ἀπώλειαν διὰ τοῦ θανάτου
τοῦ ἐκ τῶν εἰδικιμωτέρων αὐτῆς ἐργατῶν Σπυρίδωνος.
Ταβουλάρη, δὸν ἐπὶ τοιαύτην ἀπώλειαν ἡ πόλις μας, ἐπι-

τυχῶς δρῶντα. Εἶχε τάλαντον λαπτόν, ἐξ ἔκεινων, διὸ δὲν εἶναι ἀποτόμως; Κωνσταντίνης ἡ προσγνομένη ἐντύπωσις, δὲλλος ἀτίνα μετατιμῆς τοῦ διλούντος πλευτέρου βαθμηδόν, διότι ὡς κύριον αὐτῶν χαρακτηριστικόν ἔχουσι τὴν λεπτότητα καὶ εὐσυνειδησίαν. "Οὐεν εἰδικρνή λύπην ἀμποτέλεσται καὶ ἐν τῇ παρθένην καινοτήν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἡ εἰδησία τοῦ θανάτου του. "Εστω κούρη αὐτᾶς ἡ γαῖα!"

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Σιδηροδρομικόν δυστύχημα. Τῇ 29 τοῦ παρελθόντος Ιουλίου ἔφεράγγη πυρκαϊὰ ἐπὶ τῆς 6^{ης} γραμμῆς τοῦ δικογράφου σιδηροδρόμου τῶν Παρισίων προελθόντα ἐξ ἀναφλέξεως τῶν ἡλετραγωγῶν "Ηαλίτια τῆς ἀναφλέξεως ἀποδέδεται εἰς τὸν σχηματισμὸν βραχέος κυκλώματος. Τὰ θύματα ἀνέρχονται εἰς 85.

Κυκλών. Τρομερὸς κυκλών ἥριμωσε κατὰ τὴν 26 καὶ 27 τοῦ τελευταίου μηνὸς τὴν Μαρτινίκην. Ἡ διεύθυνσις τοῦ κυκλωνος ἦτο ΒΔ, τὸ δὲ βαρόμετρον κατῆλθεν εἰς 7219 ὑ. χ. μ.

Ο Ἀνδριάς τοῦ Τσάρου. Ο Γλύπτης Jacques-Frédéric Maurice ἐπεράτωσετὸν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα τῆς Ρωσίας προσενεχηθόμενον μνημεῖον ὑπὸ τῆς ἑταίριας Souveneir de Béthene. Τὸ μνημεῖον τοῦτο, εἰτινοςτὸν κυρώτερον μέρος ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Τσάρου, οὐαὶ σταλῆ εἰς Πετρούπολιν μετά τινας ἑδωμάδας.

Δικη Ούμβερ. Ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ Αὐγούστου (ν. ἡμ.) ἤρετο ἐν Παρισίοις ἡ δέκη τῶν περιφύμων Ούμβερ, διαρκέσσασα δωδεκάμερον καὶ καταλήξασα εἰς τὴν καταδίκην αὐτῶν.

Ο Ἐδισσων ὁ μέγας ἐφευρέτης τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἀποτιμώθη ἐσχάτως κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν πειραμάτων, ἀτίνα διεῖτην ἐπὶ τῶν ἀκτίνων X μελετῶν τὰς ἀσφίστους ἔτι αὐτῶν ἴδιότητας.

Γυναικεῖα γραφεῖα. Ἐν Γερμανίᾳ ὑρίστανται ἀπὸ τοῦ 1894 γραφεῖα δικαστικῶν ποθεσεων ἀποκλειστικῶν διὰ τὰς γυναικας, περατοῦντα τὰς διηγεσίας των δωράρων. Ἡ σύστασις τῶν γραφείων τούτων εἴναι καρπὸς τῶν διαλέξεων τῆς θεολογικῆς πειραπῆς τοῦ Balzac καὶ τῆς George Sand.

ἄτινα γνωρίζουντα τὰ καθηκόντα των, οὐδέποτε ἀφίνουν τὴν εὑκαιρίαν, ἥτις τοῖς παρέχεται, δπως καταπατήσωσιν αὐτό. Φύνεται δὲ διτις αἱ ἀθελονταὶ (;) αῦται τοῦ δικαίου ἔχουν μὲ τί ν ἀσχοληθῶσιν. Ἀρχεῖ νὰ σημειώσωμεν διτις κατὰ τὸ 1901 διελθον πρὸς αὐτῶν 5046 ὑποθέσεις.

Τὰ νομίσματα τῶν Παπῶν. Ο ἀποθανὼν πάπας εἶναι δι πρῶτος, διτις δὲν ἔχει νομίσματα. Τὰ γνωστὰ παπικὰ νομίσματα συμπιστῶνται εἰς 8000 ἀποδίδουντα εἰς 105 διαρρόους πέπλους. Τινὲς δὲ εἰς αὐτῶν εἶναι τόσον σπάνια, ὡστε ἡ ἀξία των εἶναι μυθική. Οὕτω διυθλώντων Σικετοῦ τοῦ IV ἐπωλήθη ἀντὶ 3500 φράγκων, τὸ φλωρίον (zechino) "Αλέξανδρου τοῦ V 2500κ. τ. λ.

Ναπολέων ὁ Α! Ναπολέων ὁ Α'. ἡτο δχι μόνον μέγας στρατηγός, ἀλλὰ καὶ μέγας . . . ζουλιάρης, δὲ φύσιος του κάποτε τὸν καθίστα γελοῖον. Λένε ἡγείχετο καμμίαν ὑπεροχήν, ἔστω καὶ ιστοικήν. Οὕτω δὲ μέγας Ἀλέξανδρος ἡτο ἀπλοὺς ἀγαθὸς στρατιώτης δπως δ γρεναδέρος τοῦ Ναπολέοντος Λέων Αυτο. Ο Καΐσαρ καὶ δ Ἀνδρίας κατά τι ὑποδέστεροι τοῦ Τιρέπη καὶ τοῦ Condé. Κάπου λέγει δ Ἰδος: "Ἐὰν δ τιρέπη μετ' ἐμοῦ ἐν Wagram, ἀμέσως θὰ ἐνόσει τὰ πάντα ἐπίσης καὶ δ Condé, δχι δμως δ Καΐσαρ καὶ δ Ἀνδρίας I Ἄλλ" ἔκεινα τὸ διποτον δὲν ἥδυνατο νὰ χωνεύῃ δ μεγαλεπήρος. Κορσικανὸς ἡτο τὸ λεγόμενον περὶ τοῦ Καΐσαρος διτις τὴν παραμονὴν ἐκάστης μεγάλης μάχης ἐκομάτῳ ἡσυχώτατα. «Μπᾶ! λέγει κάπου καὶ μάχης εἰς τὸ στρατόπεδον μου εὑρίσκεται κάνεις στρατηγὸς καὶ στρατιώτης μάχη, δστις νὰ μὴ ἀναπαρήγαγε τὸ θάνατο τοῦτο; "Ολος δὲ αὐτὸς δ ἡρωσμὸς εἴναι ἀποτέλεσμα τοῦ καμάτου τῆς προτεραίας!»

Φερδινάνδος. Fabre ἐπὶ τῇ εὑκαιρίᾳ τῆς ἀναγέρσεως μνημείου εἰς τὸν Φερδ. Fabre δ G. Pellissier, ἀναλύων τὸ ἔργον τοῦ μυθιστοριογράφου τούτου, κατατάσσει αὐτὸν ἐν τῇ ἀμέσως κατωτέρῳ βαθμίδα τῆς Φιλολογικῆς πειραπῆς τοῦ Balzac καὶ τῆς George Sand.

Σύγγραμμα Lombroso. Ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις ἡ τελεωτικὴ ἔκδοσις τοῦ Homme de Génie τοῦ Cesare Lombroso. Ο Lombroso εἶναι γνωστὸς διὰ τὰς περὶ ἀτασθιμοῦ θεωρίας του, αἵτινες προεκάλεσαν πέρυσι σπουδαίαν ἀνταλλαγὴν σκέψεων τοῦ σφροῦ τούτου μετὰ τοῦ Max. Nordau. "Ιγα δώσωμεν δεῖγμα τῆς φιλοσοφῆς δέξιας τοῦ ἀνωτέρου ἔργου, ἀναφέρωμεν διτις δ Lombroso συμπεραίνει διατοῦ διτις δ μεγαλοφυῆς εἴναι τι διάφορον τοῦ κανονοῦ ἀνθρώπου . . . φυσιολογικῶς. Εἶναι ὑπερβολική τις ἀνωμαλία τῆς φύσεως; Κάπιτι Ισχυρότερον δη κατίστασετερον, ἀλλὰ πάντοτε ἵκτος τῶν δρίων δροντῶν καὶ ἀστραπῶν!»

"Ο Βλαδήμαρος" Αλεξέεται ὡμίλει περὶ τοῦ ἀγροκηπίου

τυχῶς δρῶντα. Εἶχε τάλαντον λαπτόν, ἐξ ἔκεινων, διὸ δὲν εἶναι ἀποτόμως; Κωνσταντίνης ἡ προσγνομένη ἐντύπωσις, δὲλλος ἀτίνα μετατιμῆς τοῦ διλούντος πλευτέρου βαθμηδόν, διότι ὡς κύριον αὐτῶν χαρακτηριστικόν ἔχουσι τὴν λεπτότητα καὶ εὐσυνειδησίαν. "Οὐεν εἰδικρνή λύπην ἀμποτέλεσται καὶ ἐν τῇ παρθένην καινοτήν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἡ εἰδησία τοῦ θανάτου του. "Εστω κούρη αὐτᾶς ἡ γαῖα!"

— Τα νομίσματα τῶν Παπῶν εἶναι διποτον δὲν ἥδυνατο νὰ χωνεύῃ δ μεγαλεπήρος. Κορσικανὸς ἡτο τὸ λεγόμενον περὶ τοῦ Καΐσαρος διτις τὴν παραμονὴν ἐκάστης μεγάλης μάχης ἐκομάτῳ ἡσυχώτατα. «Μπᾶ! λέγει κάπου καὶ μάχης εἰς τὸ στρατόπεδον μου εὑρίσκεται κάνεις στρατηγὸς καὶ στρατιώτης μάχη, δστις νὰ μὴ ἀναπαρήγαγε τὸ θάνατο τοῦτο; "Ολος δὲ αὐτὸς δ ἡρωσμὸς εἴναι ἀποτέλεσμα τοῦ καμάτου τῆς προτεραίας!»

— Εἰδοντες διποτον δὲν ἥδυνατο νὰ χωνεύῃ δ μεγαλεπήρος. Κορσικανὸς ἡτο τὸ λεγόμενον περὶ τοῦ Καΐσαρος διτις τὴν παραμονὴν ἐκάστης μεγάλης μάχης ἐκομάτῳ ἡσυχώτατα. «Μπᾶ! λέγει κάπου καὶ μάχης εἰς τὸ στρατόπεδον μου εὑρίσκεται κάνεις στρατηγὸς καὶ στρατιώτης μάχη, δστις νὰ μὴ ἀναπαρήγαγε τὸ θάνατο τοῦτο; "Ολος δὲ αὐτὸς δ ἡρωσμὸς εἴναι ἀποτέλεσμα τοῦ καμάτου τῆς προτεραίας!»

— Εἰδοντες διποτον δὲν ἥδυνατο νὰ χωνεύῃ δ μεγαλεπήρος. Κορσικανὸς ἡτο τὸ λεγόμενον περὶ τοῦ Καΐσαρος διτις τὴν παραμονὴν ἐκάστης μεγάλης μάχης ἐκομάτῳ ἡσυχώτατα. «Μπᾶ! λέγει κάπου καὶ μάχης εἰς τὸ στρατόπεδον μου εὑρίσκεται κάνεις στρατηγὸς καὶ στρατιώτης μάχη, δστις νὰ μὴ ἀναπαρήγαγε τὸ θάνατο τοῦτο; "Ολος δὲ αὐτὸς δ ἡρωσμὸς εἴναι ἀποτέλεσμα τοῦ καμάτου τῆς προτεραίας!»

— Εἰδοντες διποτον δὲν ἥδυνατο νὰ χωνεύῃ δ μεγαλεπήρος. Κορσικανὸς ἡτο τὸ λεγόμενον περὶ τοῦ Καΐσαρος διτις τὴν παραμονὴν ἐκάστης μεγάλης μάχης ἐκομάτῳ ἡσυχώτατα. «Μπᾶ! λέγει κάπου καὶ μάχης εἰς τὸ στρατόπεδον μου εὑρίσκεται κάνεις στρατηγὸς καὶ στρατιώτης μάχη, δστις νὰ μὴ ἀναπαρήγαγε τὸ θάνατο τοῦτο; "Ολος δὲ αὐτὸς δ ἡρωσμὸς εἴναι ἀποτέλεσμα τοῦ καμάτου τῆς προτεραίας!»

— Εἰδοντες διποτον δὲν ἥδυνατο νὰ χωνεύῃ δ μεγαλεπήρος. Κορσικανὸς ἡτο τὸ λεγόμενον περὶ τοῦ Καΐσαρος διτις τὴν παραμονὴν ἐκάστης μεγάλης μάχης ἐκομάτῳ ἡσυχώτατα. «Μπᾶ! λέγει κάπου καὶ μάχης εἰς τὸ στρατόπεδον μου εὑρίσκεται κάνεις στρατηγὸς καὶ στρατιώτης μάχη, δστις νὰ μὴ ἀναπαρήγαγε τὸ θάνατο τοῦτο; "Ολος δὲ αὐτὸς δ ἡρωσμὸς εἴναι ἀποτέλεσμα τοῦ καμάτου τῆς προτεραίας!»

— Εἰδοντες διποτον δὲν ἥδυνατο νὰ χωνεύῃ δ μεγαλεπήρος. Κορσικανὸς ἡτο τὸ λεγόμενον περὶ τοῦ Καΐσαρος διτις τὴν παραμονὴν ἐκάστης μεγάλης μάχης ἐκομάτῳ ἡσυχώτατα. «Μπᾶ! λέγει κάπου καὶ μάχης εἰς τὸ στρατόπεδον μου εὑρίσκεται κάνεις στρατηγὸς καὶ στρατιώτης μάχη, δστις νὰ μὴ ἀναπαρήγαγε τὸ θάνατο τοῦτο; "Ολος δὲ αὐτὸς δ ἡρωσμὸς εἴναι ἀποτέλεσμα τοῦ καμάτου τῆς προτεραίας!»

— Εἰδοντες διποτον δὲν ἥδυνατο νὰ χωνεύῃ δ μεγαλεπήρος. Κορσικανὸς ἡτο τὸ λεγόμενον περὶ τοῦ Καΐσαρος διτις τὴν παραμονὴν ἐκάστης μεγάλης μάχης ἐκομάτῳ ἡσυχώτατα. «Μπᾶ! λέγει κάπου καὶ μάχης εἰς τὸ στρατόπεδον μου εὑρίσκεται κάνεις στρατηγὸς καὶ στρατιώτης μάχη, δστις νὰ μὴ ἀναπαρήγαγε τὸ θάνατο τοῦτο; "Ολος δὲ αὐτὸς δ ἡρωσμὸς εἴναι ἀποτέλεσμα τοῦ καμάτου τῆς προτεραίας!»

— Εἰδοντες διποτον δὲν ἥδυνατο νὰ χωνεύῃ δ μεγαλεπήρος. Κορσικανὸς ἡτο τὸ λεγόμενον περὶ τοῦ Καΐσαρος διτις τὴν παραμονὴν ἐκάστης μεγάλης μάχης ἐκομάτῳ ἡσυχώτατα. «Μπᾶ! λέγει κάπου καὶ μάχης εἰς τὸ στρατόπεδον μου εὑρίσκεται κάνεις στρατηγὸς καὶ στρατιώτης μάχη, δστις νὰ μὴ ἀναπαρήγαγε τὸ θάνατο τοῦτο; "Ολος δὲ αὐτὸς δ ἡρωσμὸς εἴναι ἀποτέλεσμα τοῦ καμάτου τῆς προτεραίας!»

— Εἰδοντες διποτον δὲν ἥδυνατο νὰ χωνεύῃ δ μεγαλεπήρος. Κορσικανὸς ἡτο τὸ λεγόμενον περὶ τ

Νευρόσπαστα καὶ φασουλῆδες. Νομίζω διτί δὲν πρέπει νὰ παρέλθῃ ἀπαρατίητον τὸ χαρακτηριστικὸν γύναιρισμα τῆς ἐφετειῆς μας θερινῆς περιόδου. Ανοίκατε μίαν καθημερινὴν ἐφημερίδα. Νευρόσπαστα ἀπὸ δῶ, Φασουλῆδες ἀπὸ "κεῖ". Θὰ ἔλεγκτις διτί δὲν ἔχομεν ἐπιδρομὴν ἀνδρικελῶν.

Φαίνεται διτί, τὰ νευρόσπαστα, καθὼς καὶ πᾶς ἄλλος καλλιτεχνικὸς νεωτερισμός, ἔλκουσι τὴν καταγωγὴν των ἐξ Ἰταλίας, ἔνθα κατὰ πρῶτον ἐκαλοῦντο Burattini ἢ τοῦ δ. νόματος Burattino τινὸς λίαν ἐπιδεῖξιν ἐν τῇ τέχνῃ ταύτῃ. Ἡ διὰ τῶν νευρόσπαστων τέρψις εἶναι ἀσα παλαιά. Ἀναφέρεται δὲ διτί κατὰ τὸ 1600 εἰσήχθησαν κατὰ πρῶτον ἐν Γαλλίᾳ ἢ Φλωρεντίᾳ πρὸς διασκέδασιν τῆς βασιλίσσης Μαρίας. Τόσον δὲ ἥρεσεν ἐκεῖτο πρωτότυπον ἐκεῖνο θεάτρον, ὥστε ἐγκατέστη κυριολεκτικῶν; καὶ ἔγαλλισθη· σήμερον δὲ ἔχει καὶ ιδίαν φιλολογίαν, ἡς ἡ δέξα εἶναι σήμε-

ρον ὁ Maurice Bouchor. Τὸ τελευταῖον ἔργον τοῦ νευρόσπαστικοῦ ταύτου συγγραφέως τιτλοφρετεῖται. «Εἰς ἀναζήτησιν δικαίου».

II.

Η ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ κ. Π. ΔΙΒΑΡΗ
εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ιατρικὸν συνέδριον

Μετὰ χαρᾶς εἰδούμεν ἀναδημοσιεύθεταν ὑπὸ ἐγκρίτων Εὐρωπαϊκῶν περιοδικῶν τὴν ἀνακύνωσιν, ἣν ὁ ἡμέτερος συνεργάτης κ. Π. Ν. Διβέρης, Ιατρός, ἐποκήσατο εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν παρελθόντα Μάιον^ο συγχροτηθὲν Β'.

Τέποις Γ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
Κονσούδη-Χάτιν ἀριθ. 3

σον πλησίον, ὥστε σχεδὸν δ 'Αλέξιος ἐρρίθη ἐπ' αὐτῆς. Ἡ Κλεοπάτρα Βασιλείεινα τὸν συνέλαβεν ἐκ τῆς χειρός, ἐκεῖ. νος ἀπεσύρθη, ἀλλ ἐκείνη τὸν ἔκρατε καὶ τὸν ἔσυρε πρὸς αὐτήν.

— Τί ἔχεις; — τὸν ἥρωτησεν, προσπαθοῦσα νὰ παρατηρήσῃ εἰς τοὺς ὄφθαλμους; αὐτοῦ, τοὺς ὅποιους ἐκεῖνος ἔκρυπτεν. — 'Αλέξιε, ἀγαπητέ μοι, διατί ἡ τοιαύτη μεταβολή. Σὲ ἀγαπῶ, τόσον σὲ ἀγαπῶ, ὥστε μοι προξενεῖς λύπην...

Ο 'Αλέξιος προσεπάθησε νὰ διαφύγῃ ἐκ τῶν χειρῶν τῆς. — Αφήσατε, ἀφήσατε με!

— Όμρα καλή, πήγαινε! ·
Τὸν ἀφῆσε καὶ ἐκεῖνης ἥρχισε νὰ τρέχῃ· αἴφνης δύμας ἀστράφη καὶ ἀνέρχεται:
— Σᾶς μισῶ!

Ἐξερράγη εἰς λυγμούς καὶ ὀλολύων, ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ κατακλιθεὶς ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ ἔκυψε τὸ πρόσωπόν του εἰς τὸ προσκεφάλαιον.

Καὶ ἀλληδῶς, τὸ αἰσθῆτα ἐκεῖνο, διπέρ ἔτρεφε τώρα πρὸς τὴν Κλεοπάτραν Βασιλείειναν ὡμοίαζε μῆσος. "Ολη ἡ ἐν τῇ καρδίᾳ του ἀγάπη καὶ συμπάθεια — ἐστράφη τώρα πρὸς τὴν μητέρα του. Ἐγίνωσκεν, ἔβλεπεν διτί ἡτο δυστυχή, ἔβλεπεν διτί ἡσχύνετο διὰ τὴν δυστυχίαν τῆς καὶ προσεπάθει νὰ τὴν ἀποκρύπτῃ· καὶ αὐτὸς ἀκόμη προσεπάθει νὰ ἀποκρύπτῃ ἐξ δλῶν τὴν κοινὴν μετὰ τῆς μητρὸς του λύπην καὶ τὸ σονεῖδος... Μάλιστα, ἀκριδῶς τούτον δύνομα ἔωκεν εἰς ἐκεῖνο, τὸ δόποιον ἥρχισε νὰ ἐννῆσῃ. Καὶ τοῦτο ἡτο τὸ κυριώτερον, τὸ περισσότερον κατατρῶγον αὐτὸν πάθος, ἡ διαπόμπευσις τοῦ πατρός του. Ο Βλαδήμηρος 'Αλεξέεστις πάντοτε δλίγην σημασίαν ἔδιδεν εἰς τὰ συζυγικά αὐτοῦ καθήκοντα. Θὰ ἔγειλα ἐξ δλῆς αὐτοῦ τὴν καρδίας διὰ τὸν ἥρουντο νὰ τῷ εἰπῃ τις διτί μετὰ 15 ἐτῶν συζυγικὸν βίον δὲν ἔφάνη ἀποτος; πρὸς τὴν 'Αλεξάνδραν. Ἡ 'Αλεξάνδρα ἥρουντο μόνον νὰ μαντεύῃ τὰς παρεκτροπὰς αὐτοῦ.

Ο 'Αλέξιος πρώτην φοράν ἔβλεπε καὶ ἐννοεῖ διτί δ πατήρ του ἡνάγκαζε τὴν μητέρα του νὰ ὑποζέρῃ. Καὶ ἡ σχύνεται διὰ τὰ ἥθη τοῦ πατρός του καὶ εἰς τὸ τυραννικὸν αὐτοῦ τοῦτο αἰσθῆτα εμβρύσει μόνην αἰτίαν τὴν Κλεοπάτραν

Βασιλείειναν. Διὰ τί ἡλθεν ἐδῶ καὶ ἀνησύχησε πάντας; Εἰτε τὸ αἰσθῆτα τοῦτο τῆς πρὸς αὐτὴν δισαρεσκείας καὶ ταραχῆς ἀνεμιγύνετο καὶ μέγα μέρος ζηλοτυπίας. ἔκτοτε, ἀπὸ τῆς ἀρίστεως τοῦ πατρός του, δ 'Αλέξιος δὲν ἡτο πλέον διτί αὐτὴν ἀπαραίτητης, δὲν τὸν προτεκάλει, δὲν προσεπάθει νὰ τὸν ἔχῃ πλησίον τῆς. Τώρα δ 'Αλέξιος περισσότερον, παρ' ἄλλοτε, ἐσκέπτετο περὶ τοῦ αὐτοκτονήσαντος· τῷ ἐφάνετο διτί καὶ ἐκεῖνο; ἡτο τοιοῦτος, μικρός, ἀδύνατος καὶ δυστυχής, ως αὐτός. Φαίνεται διτί ἔχει παύσει νὰ σαπακῇ καὶ νὰ θωπεύῃ καὶ ἐκεῖνον. Διὰ τί τὸν ἔθωπεν κατ' ἀρχάς; Τίς τὴν παρεκάλεσε νὰ πράξῃ τοῦτο; Διὰ τί ἡλθε προσποιούμενη τὴν δυστυχήν, διὰ τί ἡνάγκαζε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ τρέψωσι πρὸς αὐτὴν συμπάθειαν; "Αλλὰ προσεποιεῖτο ἄρδε γε τὴν λυπημένην; Δὲν ἡτο ἄρδε γε τῇ ἀληθείᾳ δυστυχής; Ἡ εἰς τοὺς μεγάλους ἡ λύπη παρέρχεται ταχύτερον; Λέγουσιν ὅτι οἱ μικροί δὲν αἰσθάνονται τὴν λύπην μακρῷ χρόνον, — τοῦτο εἶναι φευδές: οἱ μικροί αἰσθάνονται τὴν λύπην δυνατωτέραν. Ἐκεῖνον τὸν ἐπυράνυνησε καὶ τὸν ἐμαρτύρησε, ἀλλ ἐκεῖνος ἡτο ἰδιόκος τῆς— ἔστω! · Αλλὰ διὰ τί εἰχεν ἀνάγκην καὶ ἔννου, — τοῦ πατρός του; "Ητο βέβαιος διτί θὰ τυραννήσῃ καὶ ἐκεῖνον, καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν 'Αλέξιον καὶ πάντας! · Αλλὰ ποίαν ἀνάγκην εἶχον αὐτῆς;

Καὶ δ 'Αλέξιος ἐσκέπτεται, ἐσκέπτεται, ἐσκέπτεται τὸ μικρὸν τοῦ κεφάλη καὶ ὑπέρφερε διὰ τῆς ἀδυνάτου ἀκόμη φυγῆς του. "Ηγείρεται ἀρτυπιζόμενος ὑπὸ τῶν δυσωνικῶν του, καὶ ἀπὸ πρωτας ἥρχισε νὰ παρακολουθῇ τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν Κλεοπάτραν Βασιλείειναν καὶ τὴν μητέρα αρτοῦς ἐπίστης. Συχνάκις ἐν μέσῳ ὅπνου ἥρχουε πταρμούς; καὶ βηματισμούς ὑπων καὶ ἥσευρεν διτί δ πατήρ του καὶ δ 'Αλεξάνδρα Βασιλείεινα ἔσέρχονται ἐφιπποι εἰς τὸν πρωτόν περίπατον. "Ημέραν τοῦ μετὰ τὸ, γεῦμα ἡ Κλεοπάτρα εἰχεν εἰπεῖ διτί ἀγαπᾶ τὸν πρωτίν περίπατον διτε δ ἀλλ ἐνεισι ἀκόμη ὅγρες καὶ δροσερός, καὶ ἔκτοτε ἐκάστην πρωίν κατὰ τὴν 7 ὥραν ἐπισεσαγμένοι ὑποι τοστο ἀναμένοντες τοῦ ἵππεις.

(Ἀκολουθεῖ)
Μετάφρασις Δ. ΦΕΣΤΕΡΗ.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ»
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ
ἀριθ. 8 — Μπαχτού-Καπού — ἀριθ. 8

Ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ εὑρίσκονται εἰς τιμᾶς ἔκτακτως συγκαταβατικάς, φωτογραφικὲς μηχαναὶ νεωτάτων καὶ τελειωτάτων συστημάτων, ἀμερικανικές, ἀγγλικαὶ καὶ γαλλικαί.

Φάρμακα, χάρται καὶ ἀπαντα τὰ φωτογραφικὰ εἴδη τῶν ἀρεστῶν προελεύσεν· καὶ εἰς τιμᾶς λίαν ἐπωφελεῖς.

Πλάκες ἴδιαιτέρας παρασκευῆς Θ. ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ

Μεγέθη	4	1/2	X	6	3	Γρ.	ἡ δωδεκάς
	6	1/2	X	9	4	1/2	"
	9		X	12	8	"	"

Πλουσιωτάτη συλλογὴ στερεοσκοπικῶν εἰκόνων πρὸς 60 παρέκαστη καὶ μὲ διαιτέρας συμφωνίας διὰ τοὺς ἀγοράζοντας μεγάλας ποσότητας. Ἡλεκτρικαὶ συσκευαί, τηλεσκόπια, δίσποτα, κτλ. Οδηγίαι διὰ φωτογραφίαν παρέχονται δωρεὰν· εἰς δόλους

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΤ ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΤ

283—Μεγάλη ὁδὸς τοῦ Πέρα—283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνου κ. Ν. Ἀνδρειωμένου συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγγώστας τῆς τε πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπειθυμούντων νὰ φωτογραφηθῶσιν.

Απαράμιλλος καλλισθησάς διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν. Ανδρειωμένου, οὗ ἡ σπανία εἰδεκότης ὁμοιογεῖται παρὰ πάντων.